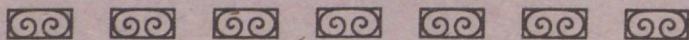

Uurte Glu

Dia Uzunda Lucalla jõe weekukkumine Lääne-Aafrikas.

Nr. 6

1926

Noorte Elu

Eesti Usklikkude Noorte C. E. Liidu häälendaja

Nr. 6

Kuues aastakäik

1926

Liitvasse.

Lamasin mere liitvasel rannal. Ees lautus suur vaikne meri tasa õõtsuwa ja wirwendawa pinnaga. Lõpmata kena kangas, millesse kui oleks tuhandeid teemante ja pärleid kootud. Nii sädelesid päikese säravad kiired mere unistawal pinnal.

O, millistelt võib see meri aga muutuda — siis kui ta kord vihas üles ärkab, tormidest äratatud. Siis kaob kõik rahu ja võiduhülleil mihades tormavad lained kui vihased lõwid mõirates saagile. Ehk nagu määratu sõjavägi valmis on vallutama kõike maad purustades sageli kõik rannakülad.

Nüüd oli ta aga vaikne ja nõidum.

Merd piiras tuijulitwast rand, enne kui algas põõfastik.

Üllatusin ootamata leidusest. Oma ette olles hakkasin sõrmega liitvasse joonistama. Suurepärase oli nii teha. Mitmesuguseid kujutusi võimaldas endasse kriipsutada keskjume kuumusest palaw ja isenesest väga peen liiw. O, millised futuristlikud saawutusjed need ei olnud! Kuid ühtlasi ka niisugused püstitatud, kerged, mida iga uue käewiipamisega oli võimalik häwitada jäljetult. Kõik seda võimaldas ju liiw: kerge waewaga luua ja filmapilk häwitada, olematuks muuta.

Tuleb meelde, et ju lapsena oma joonistustungi olin püüdnud väljendada mõnel wiisil. Kui ei eksti, siis olid mu esimesed katsed higinel toaaknal. Seisin seal ja joonistasin sõrmega kõiksugu asju, mida aga oskasin. Ja olin neist ise waimustatud! Oh, kui hõlpsad olid nad aga kaduma, kui päike akna kuitwasas. Wahest pühkisid teised aga nad aknalt.

Mälestusisje on jäänud ka see, kuidas talwel, kui walge lumewaip maad kattis, tihtipeale tuhksasse lumme oma nime olin kirjutanud. Ja kuidas weel? — Suurelt, imejuurelt ja palju! Ometi, kui hästi ja palju ma seda ka ei teinud, ei leidnud ma pärast järgnevat lumesadu oma nimesid tepe enam. Nad olid kadunud nagu pühitud.

Juba mitmed kujutusjed olin teinud liiwa.

Runa kästi edasi, otsegu mehaaniliselt kõiksugu jooni tõmbas, millest olematud figuurid sündisid — jäin mõtlema . . . Mis kõik liiwa ei tehta?! Ja inimesjed teewad ning tahawad teha, seft et see nii kerge on.

Tuhanded jäädwustawad oma nime liiwa.

Kõik püüawad oma nime kuhugi kirjutada ja seda jäädwustada milgil kombel. Seejuures ollakse aga tihti mõistmatu ja enesepetja. Kirjutatakse küll, kuid kirjutatakse liiwa. Kui kadum! Las pääsewad kord lained ujutama randa — siis tule ja waata, kas leiad ta weel sealt!? Ta on kui ära pühitud. Üsetki pole. Just nii, nagu äsja nimetatud lapses põlwe kujutusjed higinel aknail ehk lumei.

Mõnejugust liiwa on selleks. Kui peaksin tõtt üttelema, siis ütleksin: kõik teie ülistatud teadus, kirjandus, kunst ja politika on waid liiw. Mõnigi igatseb saada ajalooliseks, leida oma nime ajaloo weergudelt ja ometi kui suur peetus — kirjutas oma nime waid liiwa.

Kõik kaob, kõik möödub ja muutub. Oms üldse olemas pinda, millele mõiktime jäädwustuseks kirjutada oma nimesd? Nii on olemas. Sõber! Kirjuta kaljusse! Siin on paik, kus seda teha võib. Ja see kalju on Kristus.

Olen furnuaedadel wanaaegseid hauakiwe wadelnud, kuhu oli raiutud isiku nimi ja teated ta üle. Nastasjadade jookkul oli sammal kiwid katnud nii, et pea midagi näha polnud kirjast. Kuid ometi, kraabi sammal ja sa võib lugeda teksti.

On ju nimi kirjutatud taewasse? „Ja mõistlikud peawad paistma, kui taewalaotuse paiste ja need, kes palju saadawad õiguse teele, kui tähed ikka ja igawesti“ Taan. 2:3. Do ja! Kui tähed ikka ja igawesti! Oled sa sõber nende hulgas? See on koht, kust teda ei saa pühkida aja kadumuse lained.

Weel loeme jumalafõnas kirjutamisest eluramaatusse, mis taewas on. „Ja ma nägin surnud, pisukesed ja suured, Jumala ees seiswat ja raa-

matud tehti lahti ja teine raamat tehti lahti, see on eluraamat . . . Ja keda ei leitud eluraamatusse kirjutatud olewat, see heideti tulejärwe" Jlm. 20 : 12, 15. Hirmus küll, kelle nimi sinna pole kirjutatud! Önnis aga see, kelle nimi sealt leitakse, keda Jumal ise sinna on kirjutanud Jlm. 3 : 5. Need nimed olid igawesti seisma jäänud. Werega, Talle werega olid nad sinna kirjutatud uuestisündimise läbi. See oli kirjutamine kalsusfe.

Istufin ja mõtlefin.

Liitwast tulid nähtawale mõnesugused warjatud asjad kirjutamise ajal: puuorgid, kuusekäbid jne. Nad olid lähedal olemaillt puult maha langenud ja liiw oli neid ajajooksul katnud. Kuid liiw oli paha petja — nad tulid siiski awalikuks.

Ja mõtlefin: nii teewad ka inimesed. Matawad oma patuteod liiwasse. Unustusliiw katab minewikupatud ja kõik näib korras olewat. Kes seda enam siis meeles peab, mis kunagi, wõib-olla nooruse rumaluses on tehtud? Ometi kuigi inimene ise püüdis unustada, kuid Jumal ei unustanud. Seal laskis Jumal puhuda eluraskuste tuuled ja ära puhuda unustusliiwa — ja awalikuks tulid jälle patud. Jumal pani seal oma sõrme nende peale, sest et nad andeksandmata olid — öndamata Jumalaga ja inimestega. Siis oli häda käes. Ja oligi mõni wõib-olla nii sügawale liiwasse osanud matta, et tuuled weel neid wälja ei toonud, siis ometi surma eel, seal tõusid surmamere lained

ja uhtusid unustusliiwa paljastades minewiku patuelu. O, milline häda siis käes! Kuidas oli see liiwasse matmine kõik enesepettus olnud. Igawesefes ajas aga tuleb kõik awalikuks, mis inimene siin liiwa matab. Olgu see unustusfe ehk kristlikkude kommete liiw. Nagu selle mehoga, kes kord oma naabril 3 kubu õlgi oli laenuks wõtnud ja seda enam ära ei maksnud. Ka kohtuski sai ta wale läbi õiguse, kuna naaber, õige mees, weel süüdlaseks pidi jääma. Ja ometi suremisel pidi ta ahastusis küsindama: „Need 3 kubu õlgi wiivad mind põrgusfe!“

Mis teha? Kuidas siis pattudest lahti saada?

On üks koht olemas — Kolgata risti all. Seal Jumalale oma patud üles tunnistades maetakse nad Kristuse werre. Seal saame neist wabaks täieliku andeksandmise läbi Jumala poolt ja ka wahekorras inimestega öiendades. Siis ütleb jumalafõna: „Jeesuse Kristuse, Jumala Poja weri teeb meid puhtaks kõigest patust“ 1. Joh. 1 : 7, 9. Ja: „Sina wiskad kõik meie patud kõige sügawama mere kohta“ Miika 7 : 18, 19. Kui Jumal andeks annab, siis Ta seda ka unustab ja ei tuleta seda enam iial meelde. Misfugune arm! Kui seda kõik aga tahaksid teha!

Seal mererannal ma istufin ja mõttesse tulid need tuhanded, kes oma usuhooone ehitawad liiwale. Isfand wõrdleb tähendamisfõnas kaht hooneehitajat: üks, kes ehitab liiwa peale, kuna teine aga kaewas ja sügawasti kaewas, kuni ta leidis kalju, ja siis wast algas ehitust. Kuid tormides ja wihmawoogudes warises efimene kokku suure langemisega, kuna teine majesteetlikult püsima jäi, sest ta alus oli kaljul. Alustes oli siin wahe. Liitw selleks ei kõlwanud Matt. 7 : 24—27; Luuk. 6 : 47—49.

Ehitatakse maju. Igaüks ehitab. Meie elutöö on maja ehitamine. Kuid misfugusele alusele? Kas liiw wõi kalju? See on efimene ja tähtsaim küsimus enne, kui weel ehitama hakatakse.

Mõni ehitab tundmuste liiwale oma usuelu. Olid tundmused head ja sellest nüüd küll. Elus aga muutust ei tulnud. Teine ehitab palja sõnakuula-

mise liiwale. Sellest juba aitab ka tuhandeks küll, kui käin koosolekuil, kirikus ja palwelais — eks ma ikka öndsaks saa! Kolmas paneb aluseks palja ristiniimefe nime ehk mõnesuguse kiriku wõi koguduse. Kui nimi seal on, siis on see niifama kindel, kui oleks ta taewas. Meie wanemad ja efiwanemadki on nii olnud, kuidas siis meiegi teifiti! Nefjas paneb aluseks oma head teod jne.

Kardetawad alused! Ainult liiw. Warew wõi hiljem langewad need hooned rufudeks suure kokkumarisemisega. Mõnigi ringutab siis meeleheitel käfi,

Rui waitin ma . . .

Rui waitin ma, siis räägid Sa mu wastu —
Ja waitides wõin templi sisse astu;
Rus kuulen hääli imelisi, laugeid —
Saan troosti, ka kui rõhub pisar laugeid . . .
Nii leian hingese ühenduse sala
Waitisuses Sinuga ma ala.
Sest tahan waiti, waiti kaua —
Ja kaebamata kaewa hawa
mu „minale“.

Rui waitin ma, siis lufustad Sa ufse,
Et täielise lahutuse tooks see
Ja kindlustaks mu südames nii tuba,
Rus patt ei sisse astuda saa luba; —
Waid oleks see üks tempel, püha Gulle,
Rus saladused igawesefed seletad Sa mulle . . .
Ei roojasfesfe templi iial mahu
See sügaw, segamata rahu,
mis annad Sa!

Rui waitin ma — siis wõidan ära!
Ja andes leian igawesfe wara. —
Oo önnis, olla waitiselt, waitiselt templis,
Rus hing end palwes Isfandale ohweris!
Üks püha tund . . . üks ülitahtis tõde —
Rus taifes wiimane kui sifel . . .
Ming jagamatult Jumalale antud —
Saab ohwer puhas — altarile pandud
nüüd täiesti . . .

M. R.

ärgates enesepettusest. Sagedasti on siis aga ka liig hilja uut ehitama hakata. Lained on viimse pilpani kõik uhtunud.

On vaja ehitada aga kaljule. Paulus kirjutab omast ehitusest: „Jumala armu järele, mis minule on antud, olen mina aluse seadnud, kui tark hoonehitaja ja üks teine ehitab sellele; aga igalüks katsugu, kuidas ta sellele ehitab. Sest teist alust ei või ükski seada, kui aga see, mis ju on seatud — see on Jeesus Kristus“ 1. Kor. 3:10—11.

Mis hea, kui alus õige on! Siis võib ka julgesti edasi ehitada. Peale Jeesuse ei tohi meil ühtki toetuspunkti olla. Ja seda alust ei kõiguta tuuled ega maruhood — ta jääb seisma! Mu sõber jutustas mulle ühest väikest sõmera saarest Soome lahes, mis afus teife kaljusaare külje all. Ikka oli

ta seal paistnud. Ühel hommikul aga mereäärde minnes ei näinud nad saart enam. Saar oli kadunud. Sõjel oli torm olnud ja väikesed kiviķesed, millest saar koosnes, laiali uhtunud. Ühe õõga kadunud! Misjugune üllatus! Nii on ka kõik muud alused peale selle kalju aluse, mis Jeesuses Kristuses on. Rumal, kes niisugusele ehitama hakkab.

Sõber, millele rajad sina end? Oled ja Jeesust vastu võtnud? On Ta sulle aluseks? Kui mitte, siis heida kõik senised waled alused ja võta Kristus vastu ja raja end Tema muutmatale sõnale.

Nii olin istunud ja mõelnud. Käsi oli aga kõikjugu wigureid teinud liiva ja samati kustutanud. Järgmisel päeval aga lainetas meri ja walges wahus lained ujutasid kaldaliiva.

P. Sink.

Jmelik saladus.

Rikkaim mees meie päewil on petrooleumi kuningas Rockefeller. Wähehaawal on ta suure waranduse omandanud. Peab olema midagi nägematut, mis talle wõimaluse on annud etteseatud eesmärgile jõuda. See on nii nägematu, et imestuma peab. See on väike juhtmõte, mille järele on ta tegutsenud. See juhtmõte on järgmine:

„Pane tähele väikest asju, sest neist wõivad suured saada.“

Meis sõnus peitub suur tõde. Väikest moskiitot kardetakse Indias enam kui tiigrit. Suur elewant võib suurte loomadega wõitlusse astuda, aga väike hiir võib teda surmata, kui ta tema lonti on roninud. Minus tsetse-kärpse piste ja waene Afrika neeger jääb õudsesse unehaigusse. Kui läheb korda teha kõrgeletõuswail Põhjamere laineil kaitetammise ainult väikesed praod, wõivad pea laialdased maad hädas olla. Väike on tuleõde, aga ta võib terwed külad ja linnad tuhaks muuta. Millised tagajärjed wõivad olla mõtlemata õeldud sõnal! Kuninga Friedrich Suure tõmbas ainus sõna sõja keerusse. Neist näiteist saab juba küll, et weenduda, milline wõim väikesel asjul on.

Ulemlaulus 2: 15 loeme:

Püüdkte meie kinni rebased, väikejed rebased, kes wiinamägesid rikuwad.

Õtte patualal on Rockefelleri juhtmõte sõna täis tõtt. Väikesed patud wõivad nagu väikesed rebased suurt kahju sünnitada. Väike wale, warastatud õmblusnõel wõiwad suurimale kuriteole aluseks saada. Wangla direktorid ja kohtunikud teawad sellest palju rääkida. Kui tarwilik on meile Rockefelleri saladust tähele panna. Ka meile jaadab ta waimlikud ehk taewased warandused. Tähelepanemata läbi on palju taotatud.

Jesaia 48:18 loeme: „Oh, et ja mu käsused oleksid tähele pannud, siis oleks ju rahk olnud kui jõgi ja õigus kui mereained.“

Jah meie wõlgneme jumalafõnale enam tähelepanu kui seni. Kardetakse niipalju nõtruse üle. Seal leiab keegi palju mitte selgeid kohti piiblis, raamatus, milles taewane Isa oma lastega kõneleb. Maist isa

Peeter Sink

Uus Eesti C. E. liidu juhataja

mõistetakse oma laste poolt, kuid kas taewasega ei peaks lugu mitte nõnda olema? Kus lapsed panewad wanemaid halvaks, ei wõi wastastikku arusaamisest juttu olla. Kui perenaine tahab õiget sõõti valmistada, peab ta täpselt kõõgiraamatu eeskir-

jade järele tegema. Wastasel puhul ebaõnnestub ettenõte.

Ja enam kui ükski raamat nõuab piibel õiget tarwitamist. Õpet. sõn. 16: 20 seisab kirjutatud: „Kes manitusõna tähele paneb, leiab head, ja kes Jehoowa peale loodab, on wäga õnnis.“

Õks piibel ole raamat, mille kohta Jeesus ütleb mäejutluses, Matt. 5: 18. „Sest mina ütlen teile tõesti: Kuni taewas ja maa hukka läheb, ei lähe mitte hukka käst, mis kõige wähem kiri ehk täheke on, seni kui kõik sünnib.“

Midagi ei jää pühakirjas tähelepanemata, ka wähim asi. Iga isa ootab seda ka oma lastelt.

Kallis noor lugeja, katju seda teha iga piibli sõnaga, mida ja loed ja ja leiad, et jumalafõna jugugi nii arusaamatu pole, kui arwatakse. Õmestuma peab auliste asjade üle, millised seal peituwad.

Näiteks, Iõõ lahti Johanneje ilmutamise raamat ja loe esimesed sõnad. Seal seisab: „See on Jeesuse Kristuse ilmutamine.“ Pastor B. Keller kirjutab omas raamatus „Johanneje ilmutamine“, et nende esimeste sõnadega on õeldud, et selles raamatus peab olema kõik awalik ja selge. Siin pole midagi warjul.

Õdasi loe salm 3. „Õnnis on see, kes loeb, ja neeb, kes kuulewad neidõnaseid prohwetikuulutusõnu, ja peawad, mis sesse on kirjutatud.“ Ja siis loe peat. 22: 7: „Õnnis on see, kes selle raamatu prohwetikuulutusõnu peab.“ Pane tähele, neid kiidetakse õndsaiks, kes loewad, kuulewad ja peawad seda, mis ilmutamisraamatus seisab. Selgitusest ei seisa siin sõnagi. Nii on selles raamatus kõik awalik ja selge. Kui jumalafõna järele tegijad peame me sõnakuulmises seda pidada püüdma, mis selles seisab kirjutatud. Tuleb täideminet, õnn sellele, kes sõnakuulelik on olnud. —

Salka keelest J. Sarow.

Üleandmine.

E. Scurrahi järele Joh. Sarow.

Meie üleandmine tähendab täielikku andumist ja oma mina Jumalale äraandmist; see ei sünni ühel silmapilgul ega ühe kuu jooksul. Meie oleme Kristusega risti löönud, aga see tõsiasi saab sõnakuulmise läbi Püha Waimu vastu awalikuks. Kui me Püha Waimu koolis oleme, siis oleme juba algklassides põhjuselks asjadega, mis maailma filmis narrutena näivad olevat ja kellede otstarwe on meie omaelu ristile wiia. See läbielamus kordub ikka sügawamale mineval wiisil, sest nagu Kristus oli tapetud Tall, nii peab ka pruut jama teed käima. Üleandmine on sõnakuulmine ja teda õpetatakse Püha Waimu koolis klaasi klaasilt ikka sügawamalt. „Andu täiesti ja laje end Ünnistegija kätele langeta,“ sojastab meile Püha Waim, aga kui tihti ei panda jeda tajaft häält tähele: Waimus alatud elu wajub külmuse ja

ükskõiksuse ja looobutakie waimlikest wõidujooksmisest. „Anna end mulle üle, siis leiad omale tõsise rahu ja hinguse,“ hüüab nende wastu Waim, kellede süda weel ebanumalate külge on teotud, ehk tes weel elawad liha järele ja armastawad raha, au, ilmitlike suhteid ja ajawoidet. — „Tahad sa kõik pärida, pead kõik ära andma.“ Kui jüngrid enda ilmitlust tutesst loobub, ja perekonnad maha jätsid, oli see ainult andumise algus, mis ikka sügawamale läks, kuni ristile ehk tunufatirwe alla. Üleandmine tähendab omameelest loobuda ja Kristuse meel vastu wõtta. Liha loomulik elu on Waimu wastu, aga niipea, kui loomulik elu ära antakse, löpewõitlus ja rahu walitseb. Omaelu löpewõitlus, kui me jumalajõnale ja Püha Waimu sõnakuulikuks saame, ükskõik, mida meilt nõutakse — ja see on üleandmine.

See on waimu wabadus. Tungigem läbi jumalalaste anliste wabaduse! Ainult ristilöödud pühad on Jeesuse ihu liikmed. Mõne aasta eest kästis Jumal üht wenda, et ta peab kodumaa, äri ja tugulased maha jätma ja kaugele maale minema. Kui ta sinna oli laabunud, kästis see ta järele: „Löödu kõigest.“ Paljud ületelliged ja mittetarwilised asjad anti ära, nõnda et wenna terve omanduje nüüd käsi kohwirisse wõis mahutada. Aga waikseil filmapiikubel kõlas jälle hüüd: „Anna kõik ära.“ „Issand, mis pean ma weel tegema,“ küsi ta sinna oli laabunud, kästis see ta anud, niipalju kui ma olen teadnud“. — „Anna iseennast ära,“ oli wastus. Kui meie waimu, hinge ja ihu poolest uueks loomaks tahame saada, siis peab enne wana Madama loomus ära antama, muidu ei tohi me Kristuse andumist oodata.

Teine Rajariikide C. E. Konwerents.

Tallinnas 23.—25. V. 1926. a.

Istus lapsuke kiwile ja mõtles kewadest. Millal küll tuli see? Nüüd waid ümbritses teda. Ülewal sinitaewas mängis tuhande-keeleline lindude orkester. All aasal lewines healõhnaline aroom ja lugematud lillekesed wahtisid uudishimuliselt pisikest tütarlast, kes otse wangistatult kuulas ime muusikat. Siis äkki jooksis ta meie wastu, noppis neist ilusamad, köitis kimbukese ja läks. —

Märkamata, kui warane kewadlinnake saabus ka kauaoodatud 2. Rajariikide C. E. Konwerents.

Kirju sai kimbuke lapsele, sest lilled olid mitut sorti, siiski kõik omaette ilusad.

Ja kirjud olid läbielamised noil päewil. Oli rõõmu, oli kurbust, oli ülewaid waimustussilmapilke ja melankoolseid nukrushetki. Oli koosolekuid õnnistusrikkaid, sügawaid ja üsna külmi, täis tuubitud formaalsusest. Aga et kõik meie elus paratamatult liigub, möödub, ei suuda inimene sealt midagi kaasa wõtta peale muljete, mälestuste.

Wõõraste ootamispalawik on tihti ilusam nende saabumisest, pealegi äraminekust. Ettewalmistused selleks töotawad huwi tema kõrgustipule. Püütakse teha oma parimat. Aga läheb mõndagi tagurpidi, wõi tuleb külalisi vähem, kui oodatud, jääwad nukrustunded.

Terwituskooolekult, 23. mail kell 10 h. Tall. Linna Poeglase Humanitaargümnaasiumi wõimlas, puudusid algusel meie armsad Soome kui ka Läti sõbrad. Õnnelikult olid aga kohale jõudnud auwäärt hallpead C. E. liikumise isa ja ema, Dr. Clark ja pr. Clark, kes ka pärast kohaliku liidujuhataja sissejuhatust omad soojemad terwitused meile üle andsid paljudelt sõbrult kõigist maailma kaartest. „Egiptusest, Palestiinast, Hiinast, Jaapanist, Kreekamaalt, Hispaaniast jne. leidsime waprast Jeesuse lipu all wõitlejaid C. E.-lasi, kes kõik meile palju armastust üles näitasid. Siin juures tegi seda iga rahwas omapäraselt. Hiinlased näi-

teks ehtasid suure tulewärgi ja kisendasid, mis wõisid. Ja kõik need hulgad saatsid südamlikke terwitusi teistele jumalalastele.“

Järgmiseks loetakse ette kirjalikud terwitused ja õnnesoovid: 1. Ungarist, Dr. Scialt — Jumala õnnistust ja üht põlewat südant iga C. E.-lasele, 1. Joh. 3: 17. 2. Saksa C. E. liidult, pastor Blecher — Eew. 5: 8—10. — Üks organisatsioon ilma Püha Waimuta on enam kui mitte midagi. Ühtlasi annab ta me terwitused Zürichi ja Tshehoslowakkia usklikelt. 3. Mr. Kelly'lt — keda mitmed esimesel konwerentsil Riias wõisid tundma õppida. 4. Pastor Luther'ilt Tartu ew. noortem. seltsi nimel. 5. Achenbachilt — Luuka 12: 32. 6. Kerde'lt ja Koortilt St. Chrischonast.

Eesti waimulikkude organisatsioonide esindajaist terwitab sekr. Sakeus Kr. noorm. ühingu nimel. — Siht on meil ühine, soow ühine jõuda sihile, ainult abinõud selleks erinevad. Oh oleks ka see wiimane meile ühine! Läbi uuestisünni-warawa käies piiblitedel jõuawad kord kõik suguharud igawesse kodusse.

Eesti baptisti noorsooühingute nimel terwitab K. Kaups — Ilm. 12: 14. Surmakem oma elu! — Tall. Saksa C. E. ühenduse poolt — Thiesen. Metodistide poolt F. Tombo — Meie noorsootöö seisab sisus. Keila seminari ja Eesti baptistide ühenduse nimel — Podin . . . et nemad kõik üks oleksid. Tall. Sinise Risti seltsi poolt K. Marley — seepärast, mu armsad, olge kindlad, liikumata. Töö Issandas pole tühine. Briti ja Wäljamaa piibliselti nimel terwitab H. Kokamägi — Ap. t. 2: 16.

— — Tekib saalis ärewus. Kõneleja on oma soowidega lõpule jõudnud. Uusi enam üles ei astu. Kõik on ootamisseisukorras. Waikus. Äkki kõlab laulukoorilt wõõrakeelne laul — sisse sammub 35 läti C. E.-last oma lippudega nendega ühes ka pastor Lassahn Poolast. Laulu lõppedes jätkatakse terwituste ütlemist.

Poola C. E-laste nimel pastor Lassahn — Ap. t. 2: 11. Kiitkem Jumala suuri asju, ta halastust ja armastust. Jõudkem isikliku läbielamuse kaudu Jumala kiitmisele! Läti C. E-laste nimel P. Freimann — Luuk 2: 6—8. Kiidetud olgu Issand, Iisraeli Jumal, sest tema üksines on seda väärt. Oleks mul tuhat elu, siis pühendaksin need kõik Issandale! Laulab Läti meeskoor. Läti-Saksa C. E-laste nimel S. Rabe — 2. Kor. 5: 14. Kõneleb nelipühapäevade esimestest armastuse tulelekidest ja Rajariikide konverentside mõtte alustamisest. Wahepala Läti-Saksa koorilt.

Nüüd tänab liidujuhataja kõiki kokkutulnud sõpru ja wabandab meie väliselt külma wastuwõtlikkust eestlase iseloomuga. — Aga turbas hõõgub tuleke. — Siin juures ulatab ta Dr. Clarkile Eesti albumi mälestuseks, mis ka särasilmil

kõigil konverentsi päewil ja leidis wõrdlemisi arwurikast küllastamist.

Pärast lõunat kell 3.30 pidi algama C. E-laste koosolek meile tuntud wõimlas. Aga Soome sõprade mitte-kohalolemise tõttu wiibib see. Seel koosolekul, wäljaarwatud Dr. Clarki kõne, jätkati õieti terwituste ütlemist.

T. Korjus annab ülewaate Eesti karskusliidu tööst ja soowib waimustustuld usklike seas selleski asjas. Tõsine karskus kinnitab omad juured Jumala südamesse, kust ei suuda teda wälja kiskuda ükski torm. Ja üks aednik on, kes meid sinna istutab, meister Jeesus Kristus. Tema üksi peab walitsema. Sellest suurest meistrist kõneleb ka Dr. Clark — Matt. 23: 8. „Kui 45 aasta eest esimene C. E. ühing asutati, oli neid ainult pisuke käpu täis. Nüüd kuulwad aga tuhanded sellesse

2. Rajariikide C. E. Konverentsist osawõtjad; paremal pool Dr. CLARK'id.

wastu wõetakse. Kuid emad olla armsamad, seepärast ei unustata ka C. E. emakest, waid Alla Rosenstrauch annab temalegi pisukese mälestuse Eesti neidudelt: Mäleta, kallis C. E. emake, seda salli kandes ikka Eesti noori! Mäleta palwes Isa trooni ees! — Naiskoor laulab weel pr. Clarkile, pastor Lassahn peab lõpppalwe ja siis walgub noorte hulk wälja tänawale ning sealt edasi wastas majja, kuhu oli korraldatud ülewaade diagrammide, üleswõtete, maalide, kirjanduse ja käsitööde abil C. E. tööst Balti mail. Kui selge ettekujutuse andis see waatajale, on küsitaw, siiski tuleb hinnata seda tahet ja korraldusenergiat, mis soodustasid wähe wõrdlewalt C. E. tööd naaberriiges. Oli ju mõndagi wälja pandud, midagi pisitillukest seinale riputatud. Huwitaw, et ka usklik noorsugu alal hoiab oma rahvuslikkuse. Näiteks on suur erinevus üldmuljete wahel wäljapanekuist Poolast ja Lätist, samuti Eestist ja Lätist jne. Näitus seisis awatud

organisatsiooni. Seda pole wõinud teha ükski inimene, ükski juhataja, waid Issand ise. — Ja meie kõik oleme wennad Indiast, Jaapanist, Hiinast jne. Ühinegem kõik ja tundkem wastutustunnet oma ja Jumala töö eest. Ärge unustage, et olete wennad!

Seda ilusamat soowi wajutasid sügawamalt südameisse tugewad helid Läti meeskoorilt.

E. Jokinen puistab terwitusi rohkem, kui 2500 Soome C. E-laselt ja teeb lühikese ülewaate tööst sealpool lahte. Rõõmuga wõib öelda, et Soome C. E. liikumine on ikka olnud ärkamisliikumine. Suurt rõhku pannakse isiklikule kokkupuutumisele Kristusega. Iga liige olgu tingimata uuesti sündinud. Wiimase aastal on nad muretsenud endile ka 1500 inimese mahutusliku misjonitelgi. Sageli ähwardab jääda seegi kitsaks. Oo mitmete pisarad on niisutanud saepurust põrandat, mitmed on selles telgis leidnud oma Lunastaja. Jah alles sealpool uuesti-

sünni-wärawat suudame wõidelda Kristuse ja koguduse eest. —

Armsatena osutusid terwitused Ingerimaalt. Sealsed usklikud ei tohi nii wabalt koos käia, kui meie, waid istuwad tihti oma usu pärast wanglais. Kuid see kohuta neid. „Ka Issandale tehti nii“ — on nende troost. Jääge ikka truuks, waprads kaaswõitlejad!

Soome-Rootsi C. E.-laste poolt terwitab pastor Edholm Heebrea 13:8 — Jumala tuli on soendanud nii mõnegi südame ja meie ainuke ülesanne on: wõita terve ilm Kristusele. Ja warsti tuleb lõikus-päew, mis teeb kõik awalikuks, ka sellegi konwerentsi.

Weel kord koorilaul eestlasilt, soomlasilt, siis palwe ja kell 6 oli koosolek lõppenud.

Kella 8—10-ni õ. peeti kontsert Jaani kirikus. Juba hulk aega warem walgus sisse inimesi. Tuleks imestada, et haljas kewadlooduses nii paljud noored ruttawad külmade müüride wahele, pea legi waimulikule kontserdile, kui ei teaks, et Jumal wastab palweile. Ja kell 8-ks olid kõik istekohad wõetud. Wiimastena ilmusid weel Dr. Clark ja pr. Clark. Algas kontsert Carrie R. Adamsi suurepärase kiidulauluga „Laulge Issandale“. Sellele järgnes I. Herberti „Waata, talwe on läinud,“ ning W. Posimanilt hingeliselt ettekantud Tshaikowski „Palwe“. K. Klementi „Rauhaa kaipa“ ja A. Karwonen'i „Matka miehen laulu“ liikusid kui lained waikselt tuule puhudes ranale. Omapäraselt unistawalt, õrnalt laulis P. Attila A. von Kothen'i „dr. Kreuzfahrst. Siis nagu wistati rahulisse peegeldawasse wette Carrie R. Adamsi temperamentne „Mu karjane Issand“ ja lained laulsid wastuseks E. R. Keyseri „Püha, püha, püha...“ Ning selle pühima poole helistas A. Aruwald Luigi Schembini palwekellukest. Siis I. Sankey „Sä, ninaaja, herää“ kuuldes läks ilm pimedamaks, kuid mitte kohutawaks, sest Jumal kannab. Ja tema armastuse saawutades hing rahule jääb „Oh Jeesus, aarre — I. Sankey“ Aga meeleheide ja ahastus on meie osa, kui ta armastust raiskame, wiljakandmatult elust läbi lähme. Üks meeleheitlik hädaldamine oli O. Lusmani „Mu õunapuu.“ Tuliste nooltena puurisid hinge sõnad: hilja . . . hilja . . . hilja . . . jällegi waigistas Soome koor kuulajaid — oma rahuliste lootusrikaste helidega, kandes ette mitu ilusat laulu Streeteri „Mestari, myrsky on suuri“, Mr. Nyberg'i „Mailleen päiwä läksi“ ja I. Blonqvist'i „Nous, Herran kansa laulamaan.“ O. Merikanto „Oi, muistatko wielä sen wirren“ kandis ette P. Attila.

Kõige wäärtuslikum elus on waid puhas süda ja kõige õnnelikumad selle omanikud, sest nemad peawad Jumalat nägema — umbes nii astus O. Lusmani „Õhtupalwe“, millega lõppes ka kontsert.

Eestikeelseid laule kandis ette Eesti C. E. koor O. Lusmani juhatusel, soomekeelseid soome Tampere C. E. ühingu koor P. Attila juhatusel; oreli kaasmäng kunstnik P. Lajalt.

Raske on öelda üldmuljet, sest oli tegemist kahe tüüpilise muusikaga. Üks neist osutus peegel-

sileda merena, teises waid tõusid wahutawad lained ja paiskasid endid halastamatult wastu kaljusid. Üks eelistab seda, teine teist. Kuiwõrt õnnestus kontsert oma muusikaalses puhtuses, ei tea kirjeldaja, sest ta on wõhik.

Teine konwerentsi päew 24. mail algas wara hommikul kell 7 Eesti C. E. liidu aastapeakoosolekuga Tall. Poegl. Humanitaargümn. wõimlas. Koosoleku juhatajaks waliti M. Tohver, kirjatoimetajaks E. Rosenstrauch. Kawas oli: I. Lühikesed terwitused ühingult. II. Aruanded. III. Walimised. IV. Koosoleku tekinud küsimused.

Esimesena terwitab Haapsalu ühing — Matt. 19:21. Öppigein alandust — ja pühapäewakool Ap. t. 2:21. Siis Narwa — Kingad olgu teil jalus, et te olete walmis ja rahu- ja rõõmusõnumit kuulutama. Tall. Ew. Kr. Waba kog. ühing — Tema peab kaswama ja mina pean wähenema, siis tulewad teised ümberpöõrmisele. Tall. S. R. C. E. ühing 1. Kor. 15:8. Olgem kindlad! Kõneleja püstib küsimuse, kes hoiab meid koos? Kas organisatsioon? Ei. Jeesus üksines. Pühendagem Talle! Lääne-Martna — 1. Tim. 2:1. Olgem walguseks. Wiru-Aruküla — Ilma minuta ei wõi teie ühtegi teha. Triigi — Wäga õnnis on inimene, kes ei käi patuste teel ega istu pilkajate killas. Noarootsi C. E. ühing — Saage wägewaks Issandas ja tema kanges wäes. Tall. Allika C. E. ühing — Waata, ma tulen nobedasti. Tehes tagasiwaadet möõdunud aastale, leiawad nad kurbust ja rõõmu. Rakwerest — Küll meie Jumal sõdib meie eest. Wiimasel ajal on seal edu märgata, mida süwendab töö wanglais. Ruilast — Kal. 6:14. Koerust — C. E. liidu nooremalt tütrelt. Paidest — Juuda 20. Ehitage endid kõige pühama usu peale. Paide ühingusse kuuluwad ka teised Järwamaa ühingud, sellega on nende tööpõõllud wäga laiali pillatud. Kuid armastus tunneb siiski teed, mis wiib neile põõldudele. Tartu S. R. C. E. noortelt — Issand, kelle juurde peame meie minema, Sul on igawese elu sõnad. Ehitagem Lunastaja armastuse templit! Ka Wiimsi noored terwitasid. Kõikidele ühingutele saadetakse wastu terwitusi salmiga 1. Joh. 4:19. — Armastagem teda, sest ta on meid enne armastanud! —

Tulid aruanded. Sekretariaadi aruandes wõib märkida ühingute arwus tõusu, liikmete arwus langust. Kurb. Annetustes iga üksiku liikme kohta seisaksid järjekorras Haapsalu, Paide, Noarootsi. Laekahoidja 1926. a. eelarwet ettelõõetud kujul ei kinnitatud, kus tuli tingimata suurendada „N. E.“ klisheede eelarwet. Rajariikide konwerentsi aruandest wõis näha eelarwe suurt muutlikkust, see kaswas kolmekordseks ja kõigest on Issand üle aidanud. Usaldagem alati teda! Püstitõõsmisega awaldatakse tänu wäikestele tundmata tegelasile nende wäärtusliku kaastõõ eest.

Walimised tõõd meile uue liidujuhataja. Senine liidujuhataja K. L. Marley ütles end kategooriliselt lahti liidujuhatajast ja liidu juhatusel liikmest. Põõhjusena esitas: et ta tahab anduda enam

kogudustööle, ei jätku aega juhtida seda tööd; poolikult ei taha teha; ka väikese põhjusena nimetas seda, et kõigi tema märkuste ja manitsuste peale riietamise suhtes, pole tõsiselt asja võetud.

Tõsiselt kahju lahkuda seesugusest juhust, kes suure armastuse ja hoolega siamaani on töötanud.

Millega tasuda seda waewa? Kuid olgu siin kohal öeldud südamluk tänu!

Äraütlemise järele tekkis piinlik waikus — ei nimetatud kandidaati. Oldi palwes — küsiti Isalt, keda Tema tahaks. Selle järele waliti Peeter Sink.

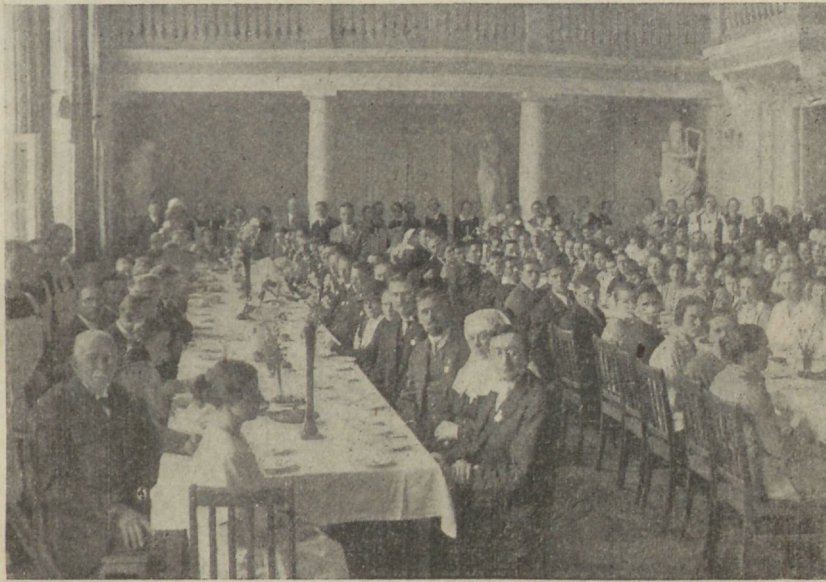
Pärast walimisi võeti liitu vastu 3 uut ühingu Triigi-Naraka, Tartu Sinise Risti C. E. ühing ja Tapa-Lehtse.

Koosolekul tekkinud küsimuste, all waliti K. L.

kõikidest rahwastest, suguharudest ja keeltest istuwad üksteise kõrwal lunastatud hinged.

Kella 3—6-ni korraldati kutsekoosolek Draamateatris, mis kahjuks algas poole tunnilise hiljaksjäämisega; wiivituse põhjuseks kawa muutused. Koosoleku awas P. Sink. Tõlgi läbi kõnelesid wennad Lassahn ja E. Jokinen. Wahepeal laulis Eesti ja Soome koor. Esines ka P. Attila sooluga. Jäi mulje, et jälgiti sõnu tähelepanekuga. Kaswagu külwatud seeme! —

Kella 6—9-ni oli Rajariikide tegelik konwerents, mida juhatas pastor Lassahn ja protokolleeris S. Rabe. Rajariikide konwerentside idee tõukejõuks oli Wene küsimus. Kuidas aidata hukkuwaid naabreid? Peeti jällegi nõu selle üle ja esineti Dr. Clarkile palwega võimaldada tööle panna üht koha-

Ühine lõunasöök — pahemal pool lauas Dr. CLARK'id.

Marley saadikuks ilma konwerentsile, mis peetakse käesolewa aasta juulikuus Londonis.

Weel kord paluti lühidalt ja saatuslik koosolek oli möödas. Kõik ruttasid kiirelt wälja, et jõuda õigeaks ajaks aliantskonwerentsile, mis algas kell 9 Grand-Marinas.

Peaaegu samal ajal kella 10—1 peeti saksa koosolek Tall. L. Realgümnaasiumi aulas, kus kõnelesid Dr. Clark, S. Rabe ja pastor Lassahn. Laulis Läti koor. Osawõtjaile jättis koosolek häid mälestusi.

Soome sõprade liigrutulise lahkumise tõttu, tingitud laewa oludest, korraldati ühine pidusöök teise püha lõuna waheajal Tall. Linna Tütarlaste Kommertsgümnaasiumi aulas. Pidusöögid on ju määratud külalistele ja nii oleks siin ainult neil siinkohal sõnaõigus. Ometi jäi ka teistele mingi pilt mälestusse. Mulle osutus see warjundina suurest piduõhtusöömaajast ülewal kodumaal, kus

list reisusekretäri wenelaste hulgas. See palwe sai wist eitawa wastuse. Olid ka mõned lühikesed aruanded wene tööst. Edasi! — on noorte hüüd sõna. Edasi ka Rajariikide C. E. konwerentsidega. Järgmine määrati Danzigi enne Euroopa konwerentsi Budapestis. Rajariikide komitee waliti tagasi samas koosseisus, juurde tulid Eesti poolt P. Sink, Soome poolt E. Jokinen. Lõpuks tänas Lassahn südamest kõiki tegelasi komitee nimel konwerentsi korralduste ja waewa eest ning lahkuti niisama südamlukult ja üksmeelel, kui koos oitud.

Paralleelselt tegeliku konwerentsiga mindi üksikute gruppidega wälismaalastega linna waatama. Käidi tähtsamais kohtades, nagu Toompeal, Kadriorus jne. Umbes kella 9 paigu koguti kõrgele Lasnamäe serwale, kus ühiselt paar laulu lauldi ja pildistati. Tagasi tuldi mereranda mööda. See ja teised väiksemad käigud rikastasid elamuste warakambrit.

Läti noored walisid aga teist: nimelt teenimise lauludega ja kõnedega Saksa noorsookoosolekul kella 7.30—9. (Seepärast käisid nad linna waatamas sel ajal, kui Soome koor Draamateatris laulis). Jah, seegi koosolek saab ühel päewal awalikuks, nähakse granaatõunu kuld kellukeste keskel.

Õhtuks kogusid kõik jälle ühisesse öömajja, mis asus Toomkooli t. 17 Kristliku Noormeeste ühingu ruumes. Einetati, tutwuneti, westeti juttu ja kuulati huwiga P. Attila muusikapalasisid. Nii kestis hilja ööni.

25. mai hommikul tõusis päike jälle wara. Juba kella 8-ks koguti tuntud wõimlase jumalagajätku-koosolekuks. Wiimane määrati hommikuks soomlaste kiire lahkumise tõttu. Wägewasti kõlas soome-, eesti- ja läti keelne alguslaul „Kui wennad ühenduseks.“ Selle järgi pidas palwe ja lühikese

sissejuhatuskõne

J. Laar, tuletades meelde aegu esimesest nelipühist, kus oli samuti koos rahwaid mitmeist suguharudest. Etaegkiire, ütlesid omi muljeid ja jumalagajätku sõnu ainult wälismaade esindajad: Poolast pastor Lassahn, Läti C. E.-lasilt Freimann, Soomest — E. Jokinen, Läti-Saksa C. E.-lasilt Rabe, ning kõige lõpuks Dr. Clark. Nende muljed ja soowid olid

isekeskis kui mitte wõrdsed, siis väga sarnased. Igaüks leidis põhjust tänada, kiita. Toon siin mõned Dr. Clarki laused: minu peale on awaldanud suurt mõju konwerentsi juhtimine. Arwan, Jumal on neid walinud juhtideks. Hüüan teid, C. E.-lased, käima nende järel, nagu nemad käiwad Jumala järel. Teie laulud nii siin, kui kontserdil üllatasid mind väga. Ka konwerentsi waimulik wäärtus on minu peale mõjunud. Nelipühi waim oli meie koosolekuil ja usun, et igaüks on kosutatud. Eile suure wihma walingu ajal palusin, et Jumal oma õnnistusi teile samuti sadada laseks. Nüüd tahaksin teid enda ja oma abikaasa nimel südamest tänada. Teie olete kõige eest kõige paremini hoolt kannud. Meie läheme koju väga rõõmsatena ja palume rohket õnnistust Balti riikide C. E.-lastele. Olen juba wana ja weel üht reisu üle Atlandi wististi enam ette ei wõta. Aga mu süda tunneb armastust igaühe wastu — Jumal õnnistagu teid!“

Tema õnnistuswihmade niisutades kaswame tugewateks tammedeks, inimesteks, kes künna-

wad ja külwawad tormist hoolimata. Jah öö on ligi, sest rutakem! „Tee tööd, öö ligi jõuab“ on wiimane wastastikkune hüüe, siis lahkutakse — — Lätlased lähewad aliantskonwerentsile, soomlased kiirustawad laewale, et 11.30 alata jälle teed sinna poole lahte.

Ei mõista kirjeldada lahkumishetki, sest olen noil korral, mil teised pisarateni kurwad, pööraselt rõõmus teadmise üle: lahkumine pole wiimane, waid jällenägemine. Kuid ometi, nähes sadamas laewa liikumat ja kuulates lainete tasast sulinat ning rõkkawaid lauluhelinaid, lendas hinge waluwool „Ons kõik kord seal ülewal — — —“

Kell 4 oli määratud Tüt. Kommertskooli füüsika-auditooriumi jutlustajatele koosolek, millest 30—40 isikut osa wõttis mitmeist ususeltsidest. Koosoleku awas palwega P. Sink, millele järgnes Dr. Clarki kõne. Kõnes tõi ette, et õpetajana ametis olles püüdis noori wõita, kasutades — seks esiti kunsti, siis sporti, kuid need ei annud taga-

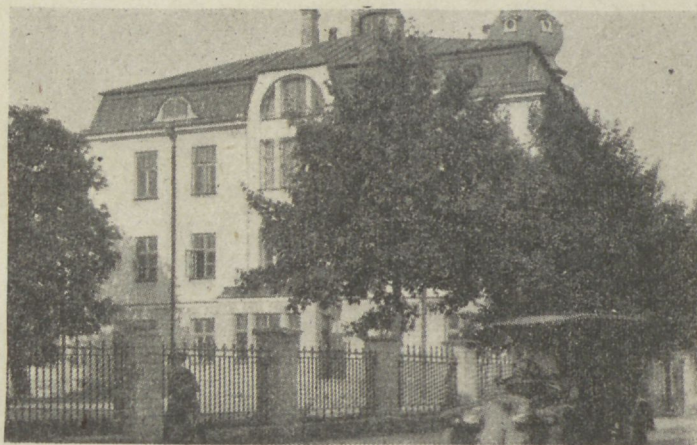
järgi, wiimati tuli mõttele neile ettepanekuga esineda: kas nad Kristusele end anda ei taha ja temale ei kohustu töötama. See andis tagajärgi, see kandis wilja.

Toonitades tööd, ütles ta: parem on, kui üht tööd kümme noort teewad, kui üks kümne töö. Töö, mis üle 40 aasta tagasi algas, on lewinud, ilma et Dr. Clark ise suurt kaasa oleks aidanud. Kahjuks wõis ta ainult lühidalt kõnelda,

sest kahte keelde tõlkimine wõttis aega, ja ärasõiduks jäi wähe aega üle.

Ta lõppsoow oli: juhtigu Püha Waim meid meie suures ja pühas töös. Järgnewatel läbirääkimistel puudutati C. E. küsimust mitmel kujul, mis lõppkokkuvõttes mitte rõõmustawat muljet ei jätanud.

Tükk aega enne kella kuut koguti Balti jaama. Lätlaste rõõmuks saadi ka ühine wagun. Ajaloolise tähtsusega kroonis toda silmapilku aga meie C. E. isa ja ema, Dr. Clarki ja pr. Clarki lahkumine. Waikides seisti lahtise waguni akna ees, milles asetusid wanakesed. Teadmine, neid ei näe meie siin ilmas iial enam, süwendas tõsise meeleolu. Kiirelt möödusid wiimased minutid. Weel käepigistused, õnnistushüüded, üksikuile annetatakse lilli. Algupärane tundus haljas kasekimbuke pr. Clarkile ja . . . liigub rong. Äkki kõlas laul. Kes wõiski wai-

P. H. Gümnaasiumi hoone, milles C. E. näitus aset leidis.

kida. — Tumenes wagunirataste rütmiline liikumine, kaugenes rong — — — Jumal teiega! —

Nüüd oli järele jäänud veel üksikuid väliskülalisi ja meie kodumaa sõbrad prowintslinnadest ja maalt. Nendega jätkati jumalagajātu-koos-

sid terwelt weerandsada tuletorni omad helgid, mis kokku jooksid ühte punkti ja osutusid kena kimbukese mälestuseks lapsukesele konverentsile. Mõned kiired töid põletawat soojust, teised jäist külmust. Paljude kohtade pärast sooviti eestpalweid. Mä-

C. E. NÄITUS.

Eesti osa. Maalid. Paremalt pool Läti C. E. lipud.

olekut Lilienthali palwelas kell 5 p. l. Ruum oli rahvast otse täis kiilunud. Püsti tõustes lauldi alguseks „Kas olen ristiwõitleja?“ Siis kõneles Soome-Rootsi C. E. liidu saadik pastor Edholm — Issand

letate veel oma lubadust? — Ka teistest uskkondadest öeldi veel mõned soovid. Kõiges selles suures soovide rägastikus kaswas küll wististi iga üksiku jaoks midagi. Igatahes mõned, kes wa-

Soome osa.

on meie karjane, meil pole ühtegi waja. J. Laar näitas 1. Peetr. 1: 18—21 järgi, et oleme kalli hinnaga ostetud Kristuse werega. Ja ainult weres on meie ühendus. Kes põlgab Kristuse were, sel pole midagi, millega ta wõiks ilmuda Jumala ette. Üksnes Jeesuse weri päästab jäädawa öö! Siis heit-

rem elades Kristusega kokku puutunud ei olnud, leidsid Teda sel õhtul. Auline koosolek!

Aga ka hea ja ilus allub elu liikumisseadusele. Ei saa seisatada ajas. — Maha jäi konverents, sest lapsuke jooksis kimbukese kodu poole.
L. Hammer.

Ahelad langesid.

P. Sink.

(Järg „Seotule“ „N. Elu“ nr. 5).

Istudes kord jälle koos wendade söögilauas tekkis elaw mõtetewahetus selle üle, kas wõib keegi nii sügawale langenud morfinist, kui N., weel päästetud saada.

„Mina küll sellest mehest enam midagi ei looda,“ ütles üks wend. „Ennem wõib üks joodik päästmist leida, kui seesugune morfinist. See weel ei tähenda midagi, et ta koosolekuil käib ja palub, kuid,“ — ta tegi tõsise näo ette, „kuid see mees kaotab mõistuse.“

„Mina usun,“ ütles teine, „et Jumal wõib siiski imet teha ja ta wabastada morfiunist. Me oleme liiga uskmata meele wangis. Wennad, meie peame paluma ühiselt ta eest.“

Enamuse arwamine jäi aga selleks, et tühi waewanägemine see kõik oleks selle mehe juures weel midagi ette wõtta.

Kulusid päewad. Mõnikord tuli ta mõnede wendade keskel korraldatud palwekooswiimistele ja seal paluti ta eest.

Siis aga juhtus üllalawat.

Kord ühel pühapäewal ilmus ta rõõmsa näoga mu juurde.

„Wiimast neljapäewast saadik olen täiesti päästetud ja jumalalaps. Nüüd wõin seda kindlasti öelda.“

„Tänu Jumalale! No — kas olete wabaneanud morfiunist?“ küsisin; olles kahewahel, kas see kõik tõsi on.

„Jah, waba — niihästi tubakast kui morfiunist.“

Ta näoilmes oli weel wõõrastawat, ärakurnatut, kuid siiski midagi uut, rõõmsat.

Ta jutustas elawalt, kuidas oli wõidelnud meeleehtlikult morfiumi vastu ja palunud, kuid asjata — ta polnud sellest lahti saanud. Ikka jälle oli ta sunnitud seda tarwitama. Kuid ka see teadmine läks päew-päewalt talle kohutawalt selgemaks, et ta sellega kiirelt läheb vastu paratamatule surmale ja weel hirmsamale hukatusele. Siis otsustas ta end lasta kinni panna ühte tuppa, et tal ühtegi wõimalust ei jääks morfiumi saada.

„Rasked olid need päewad seal toas. Olin äärmiselt närwiline. Ükspuhas, mis hinna eest oleksin tahtnud saada morfiumi. Olin otse hulluks minemas. Wõitlesin ja palusin. Saatan hirmutas: Ära sa nüüd sured, kui järsku maha jäta. Olid mulle seda ka ju arstid öelnud ja soowitanud uuesti minna parandusmajja, kus see arstitaks pikkamisi wälja. Teadsin aga, et see wõimatu on seda wälja arstida, sest et seal kord juba olin olnud, kuid wälja tulles weel rohkem hakkasin seda tarwitama. — Seal tegin kindla otsuse ja ütlesin: Kui suren, siis suren.

Parem suren hingeõnnistuse pärast wõideldes, kui morfinistina hukka pean minema. Mis kasu on inimesel sellest, kui ta kõik maailma kasuks saaks, aga oma hingele kahju teeks! Hukka ma minna ei taha — Jumal aita sina mind! — Ja see oli wõit. Wõitlus, mis oli kestnud mitmeid piinarikkaid päewi ja öid, oli otsustatud. Saatan taganes. Ahelad, mis näisid olewat murdmatud, langesid kui iseenesest — ja imelik taewalik jõud täitis hinge.“ —

— Missugune ime oli sündinud! Arstid olid wõimetud parandama ja olid surmale üle annud, kuid Issand oli surmast päästnud ja wabastanud.

„Ja seda wõin öelda — iialgi ei saa pattu wähehaawal maha jätta, waid täiesti ja korraga lõpp peale. Seda olen ma läbi elanud. Ja mitte oma jõuga, waid kui Issand wabastab, siis on auline ja täielik wabadus.“

Ta jäi hetkeks wait, kui jäädes mõtlema kõiki neid ahastawaid wõitlusi, mis nüüd seljataga juba.

„Tubakas oli weel wiimane. Ka sellest wabastas mind Issand. Kord pärast seda tahtis weel wägisi kiusatus tulla — ostma minna, kuid kohe langesin uulitsal põlwili ja hakkasin paluma, et Issand mind sellest päästaks. Ta kinkis mulle wõidu. Tubakas tehti mulle wastikuks. Nüüd ei wõi kannatada sedagi, kui teised suitsetawad. Kes inimene oleks wõinud mind sellest päästa!“

Mind huwitas kangesti teada saada põhjalikumalt, kuidas ta morfinistik oli saanud. Küsisin seda.

„See oli sõjawäeteenistus. Seal üks teine õpetas mind. Hakkasime seltsis tarwitama. Ja kui kaugele see wiis — minu sõber, kes wiimaks nägi oma lootuseta parandamatut seisukorda, nägi, et ta sellest enam wabaneda ei wõi, waid et see kõik ta elu on ära rikkunud, laskis hiljuti enese maha. Tal ei olnud Jumalat. Missugune ime arm, et mina weel leidsin päästmise.

Imelik oli see tõesti — üle inimese mõistuse. Kuid eks sünni imed ikka, kui Jumal oma käe sirutab inimese ellu. Ja Jumala tahtmine ongi, et inimene wabaks ja õnnelikuks saaks — õnnistuse päriks.

„Nüüd on mu suurim igatsus ainult piiblit lugeda ja palju Jumalat paluda. Tunnen, et sellest jõudu saan ja kui waenlane mind tahab ära wõita, siis püüab ta mind nendes hooletuks teha, mille järel tal oleks wõimalik jälle wanade pattudega sisse tulla. Kui kallid on nüüd endine surnud piibel ja milline arm kõnelda Jumalaga!“

Need olid ta esimesed kogemused eluteel.

Õö tulekul,

P. Sink.

Seisatan väljas lepiku ääres, kus karjamaa algab. On möödunud palju aega sest, kui wiimati sain minna suwiöö üksinduse unistusrikkasse waikusse inimestest eraldudes.

Läheneb suweöö. Öhtutaewas peegelduwad läbielamuste jäljed möödunud loode silmapilgust. Teinepool aga katab taewast sinawhall ööloor. Poolkuu asetub majesteetlikus rahus sügawal taewafoonil. Lõunakaarel uinuwad pilwelinnad salapärase wiirastustena, nagu mõttekujutused. Ehk on nad kui wägewad kotkad, kes hetkeks seisatanud omal lennul. Maitsewad öörahu ka nende tormawad hinged, et siis jälle wirguda, kui tõuswa päikese kiired nende walgeid päid salwiwad hommikusel koidupunal. Siis ahmiwad nende tugewad rinnad kerget õhku ja uuel jõul algawad rändamist nägematute kauguste, teadmata kodumaa poole. Nagu kadunud pojad, kes wõõrsilt rahutul südamel isakoju ruttawad.

Päewapalawal ujuwad pilweluiged, toredalt kaelu sirutades sügawsinawas ookeanis. Wahest kujutawad endist matusliste rongkäiku, milles tumedais kogudes sammuwad, kuni lõpeb tseremoonia — siis jääb weel waikne nutt kalmul. Sel ajal peidab päikegi oma palge ja kõik on mähitud kurbuse leinaloori. Emake-maa aga imeb pisaraid . . .

Nüüd aga tukuwad nad waewalt märgatawalt taewarannal. Hingake siis, puhake hetkeks wäsinud kotkad, maitse rahu, mida teiegi otsite. Uinuwad pilwelinnad uinuwate kuningatega. Argu segagu neid ükski, kuni päike neid äratab!

Waikus öös! . . .

Oli kuulda weel külatänawal kojuruttawate noorte wiimaseid laule, — waikisid needki.

Waikinud on laulud, mis kajasid kitarride ja nutwa wiuli saatel kiwises igiwanas kabelis. Laulud helisesid kord rõõmsaina juubeldustena, siis jälle muutusid akordid kaeblikuks, leinawiiseks. Lõpuks pühapäewase rahu waldaw sügaw koraal.

Waikinud on hüüded Kolgatale, nagu nad kajasid rahwa wastu, kes täitsid kabeli — noored ja wanad, mehed ja naised; hüüded noorte tunnistajate huulilt, ülistused, mis lainetasid välja armastajaist südameist Kristuse, oma ja maailma Lunastaja wastu.

Kabel on jäänud tühjaks, ukсед lukutatud, aknad luugitatud, sees ju walitsemas sünge öö.

Inimesed on juba lahkunud — ööbiwad kodudes. Öö tunnil nii mõnelgi aga helisewad hinges laulud ja kajawad sõnad ristist. Wirwendawad silme ees pildid noorte tunnistajate hulgast, kes olid annud julgelt tunnistust oma Issandast ja kuningast, keda teenisid.

Imelik — kadunud on rahu, hinges tunneb ta tühjust. Ei toonud öö rahu rahutule hingele. Rahutu hing waiksel ööl.

Ah, taganege tontlikud mõtted, taganege kujutelmid — taganege, taganege! . . . — ägab ta end rahuštada püüdes. Kuid asjata. Hing waewleb, hing ägab. Kui kõik puhkawad, heitleb Jakob Jumalaga. O, rahutu, kodutu hing — tule risti alla, põlwita selle ette, kes sullegi rahu on tulnud tooma! Tule koormatud ja waewatud süda!

Ja sünnibki ime. Koitma hakkas — ööpimeduses tõuseb hinges päike. On alanud uue elu hommik walgusest, mis paistis eksimisest wäsinule ristist. Rahu rahutule südamele. Seda teadmata otsiski, mida aga nüüd leidis.

Tuul õine sahibeb leppade väljal, kuid tasa, pehmelt, kui oleks ta ees lilleväli, millest tunneb rõõmu ja haledust ühtlasi. Kui ei raatsiks muljuda nende õrnu õisi, waid ainult hellalt tahab suudelda.

Seal kaugemal wirwendab wast öö hämaruses merepind, millele heitub kuu kahwatu helk. Öö — mõistmatu öö. Öö ka tuhandeis hingedes. Öö täis kontraste: oigeid, kisendamisi ja sügawat rahu; eksimist ja tormamist teadmatuses, kobamist mõttetuse labürindis ja öö sirawate tähtede all.

O, rahukuningas — too rahu rahutuile südameile! Ilmuta lepitusrahu süüdlasile, andeksandmist eksijaile. Kustuta piinawa hinge janu! Kuule ja-nunewa hinge kisendamist kõrwemaal! Ilmu neile — juba sel ööl!

O, ahelate murdja, purusta ukсед wangistatuil ja päästa ahelad orjel — sa wabaduse tooja! — juba sel ööl.

Kuule, kui nutab orb miljonite rinnus haledalt! Nuuksub päewad ja aastad kodutuse tundes.

Igawene jõuallikas — eks sa ei näe neid wäsinud wõitlejaid su noorte ridades — kinnita neid, karasta sa neid, sel waiksel ööl! Et wirgudes wõiksid tunda wärsket jõudu nõrkenud liikmeis ja soontes, wärsket jõudu tiibades su kotkad.

Ja lase ööwaikusel sadada wihmasid su wiinamäel, kasta armukastega südameid — just nüüd.

Alsiifi Franz, Jeesuse Kristuse sõjamees.

Järeldrüff keelatud.

H. von Hederni järele wabalt tõlkinud Joh. Sarow.

23.

Silmapiilk hiljem sõitis hõõguw raud kõrwa äärest haige silma kulmule, sügawat haawa järele jättes. Tema aga, selle asemel, et minestusse langeda, nagu oodati, hüüdis täis imestust: „Kiidetud olgu Jeesus Kristus, ma ei ole vähemat walu tunnud. Wend arst, kui Teie tahate, wõite oma tööd uuesti alata.“ Arst oli sügawasti liigutatud: niisugust haiget polnud ta kohanud. „Tõesti,“ ütles ta, „täna olen ma imelikke asju näinud!“ Aga ta märkas pea, et tema kunst siin ei aidanud ja jättis seepärast haige rahule. Sellest ajast sai ta pisut paremaks, aga näib pimedaks jäänud olemat, sest ikka leiame neli wenda tema ümber olemat, kes teda päewal ega ööl maha ei jäta. Nii pea kui ta paremaks oli saanud, igatses Franz Jeesuse tööd teha. Ta laskis end pidalitöbiste juurde wiia, oma „noorpõlwe armastustöö“ juurde, kes nüüd wae-walt nii wiletsad olid kui see, kes neid rawitsema tuli. Beetrusele antud töötus. Jeesuse suust täitus ka nüüd tema juures: „Äks teine paneb wöö sulle ümber ja wiib sind;“ tema, kõrmas, tegew, iseseisew mees oli olenewaks saanud nagu wäike laps kannatuse ja alanduse proo-wina, keda ainult see wõib enesele ette kujutada, keda Jumal, kuigi ka mööda minnes, sarnaseid teid on wiinud.

Kui teda armastuses manitseti mitte enam midagi teha, waid wäsinud keha eest hoolt kanda, wõis ta wastata: „Meie ei ole niihästi kui midagi Jumalale teinud, kes kõik head meile teeb, ei, ei, mina ei wõi meel rahul olla!“ Ta wõttis kõiki wastu, kes teda tahtsid külastada ehk kellel midagi temaga oli kõnelda.

Kord tuli keegi usuteadlane doktor tema juurde. Näis, nagu oleks tahtnud ta mõnele, keda rahwas pühaks nimetas, ta teadmatust selgeks teha.

„See ija,“ ütles ta, „kuidas mõistate Teie proh-

wet Heseefieli sõnu: „Kui ma õela wastu ütlen: Sa õel pead surma surema; ja sina ei räägi mitte, et sa õelat wõtaksid manitsema, et ta pööraks oma tee pealt; siis peab õel oma ülekõhtu pärast surema, aga tema werd tahan ma sinult küsida (Heseef. 33: 8)?“ Ma tunnen palju patuseid inimesi, aga ma ei saa alati neid nende õeluse pärast manitsema? Kas Jumal nõuab kord nende werd minult?“

Franz märkas, et seda rohkem targutuse kui teada tahtmise pärast küsiti, ega tahtnud esmalt midagi wastata, ütles aga wiimaks: „Tõsine Jumala teener ei jäta iialgi õelaid hoiatamata, aga ta ei tee seda nii palju noomiwate sõnadega, waid oma eluga armastuses ja tões, oma eeskujuga walguse läbi, lühidalt, oma Jeesusele auks hülgawa olemuse ja terve elu läbi!“ Ja juur mees ei osanud midagi selle peale wastata.

Kord istus üks wend tema kõrwal, kes oma isa Franziga kannatamist ei suutnud enam näha ja seepärast ütles: „Oh palu ometi Jumalat, et Ta süga pehme-mini ümber käiks!“ Franz pööris wäsinult pead ja ütles etteheitwalt: „Kuidas wõid sa Jumala õigusele wastu seista ja teda laita!“ Ja siis pani ta käed kokku ja palus: „Ma tänan Sind, Jeesand, kõigi mu hädade eest, ma tänan Sind, et sa midagi pole mulle keelanud, mis mulle õnnistuseks on; sest Sinu täielik ja püha tahtmine on mulle kõiges ülewoolawaks troostiks!“

Et talle paremat õhku muretsema, wiidi teda Suna-sasse. Seal hakkas ta aga pea igatsema St. Domiani ja wäikse Portsiunkula järele ja tegewa ja ettewaatliku Gelia juhatusel, kes sinna oli rutanud, et surijale ligi olla, wõeti raske teefond kandraamiga ette. Ettewaatlikult hoiti iga wapustuse eest, et mitte haige walu juurendada, aga siiski oli tee haigele piinaks.

Teades, et ta enam kaua nende seas ei wiibi, küsivad temalt ühel päeval neli wenda, kes alati tema ümber seisid: Leo, Angelo, Ruffino ja Chasseo, kes tema järeltulijaks saawad. Ta ei nimetanud nime mitte, ehk küll Gelasius juba kindlasti oli otjutanud, surija prohwetit kuube selga panna ja kõik selleks ette oli walmistanud, et ta julge oli lootuses ka esijündinu õnnistust saada.

„Kes kõige enam armastada juudab,“ ütles ta, „see võib parimini wendkonda teenida.“ Ja siis dikteeris ta kirja eestseisjale, milles seisis:

„Kõiges, mis ja teed, lasse armastust ja kannatust walitseda. Sa seijad wastutusrikkal kohal. Wanaseaduse ajal kandis ülempreester oma riimafilbis Iisraeli kahe-teistkümmet suguharu nimes. See tähendab, et iga ülem oma juudames alamate nimes peab kandma, sest kui ta järele jätab neid armastamast, ei juuda ta neid ka juhtida. Enne kui meie Õnnistegija Jeesus Kristus oma lammaste hoidmise Peetruse kätte usaldas, proowis Ta teda armastuses. Kui wend pattu teeb, siis käi temaga nõnda ümber, et ta sinust eemale ei lähe,

teenistuses alati tugewad, ifka walmis, endid igale poole pilwena wiia lastma, kuhu Jumala Waim meid ajab. Sest Iisand ei ole teid puhkama kutsumud, et teie oma isamaal, sugulaste ja omaste süles ainult eneste õnnistuseks töötate.“ Aga see suur armastusest soe jüda ulatas kaugemale kui wendkonda. Ta dikteeris Assisi piiskopi palees, kus ta pikemat aega puhkama pidi, sõnumi kõigile jumalalastele.

„Kõigile kristlasile maie ehk waimuliku kutsuga, naistele ehk meestele terwes maailmas, soowib wend Franz, teie wäga alandlik teener, õiglast armastust ja suurt rahu Õnnistegijas. Olles liig nõrk ja haige selleks, et kõiki üles otjida ja süiski täidetud soowist oma Meistri õndsakstegewaid sõnu lewitada, kuulutan teile Tema sõnumit selle kirja läbi ja pakun teile õnnistust oma Õnnistegijas Jeesuses Kristuses, kes jumalafõna ise on.“

Sis pöördub ta pärast seda, kui ta kaua ewangeliimi enese aulikkuse juures wiibinud, üfikkude inimeste gruppide juurde, ja kõneleb nõnda walitjewaile:

Et need, kes teistele etteotsa seatud ja juhtimad

Assisi Franz surma woodil.

J. Benlliure y Gil'i maali järele.

waid wõida ta usaldus ja ära lasse teda lepitamata enese juurest ära minna. Sest Jeesus ütles: Terweile pole arsti tarwis, waid haigeile. Walwa, manitse, armasta, oota. Jumal käseb!“

Kellelgi ei olnud nii wähe himu käskida, kui temal. „Käskimine“, ütles ta, „on mõõk, wüütlik mees tarwitab seda ainult hädakorral.“ Seepärast tahtis ta nii heameelega kuninglikku armastuse käsku üfinda walitseda lasta.

Bonaventura ütles sellest tema omadusest kõneldes: „Kus magistritarkus wäljas seisab, tungib palaw armastus sisse.“

Wendade wastu hüüab Franz: „Tänage Jumalat ja meie Iisandat Jeesust Kristust, kelle meelega pärast on lohtlasima inimese suu läbi omi taewalikke armu warandusi wälja walada. Tema on see, kes wäikeste juud awab, keeletute keeled lahti päästab ja harimatud kõnefaks teeb. Ta heidab armu pattudesse ja õelusse langenud maailma peale ja on oma helduses otjutanud teda hukatusest wälja kiskuda. — Olge seepärast walmis, wõõtage endi niuded Kristuse käsu järele, olge julged, ehitage endid usurelwadega, olge ewangeliimi-

seisukohal seisawad, oma ametis halastusega püüaksid walitseda, nagu ise kord Jumala kohtus soowimad armu leida. . . Criti need, kes jumalateenistuse pärast endid maailmast on lahti õelnud, peawad walwama, et endid milgi kombel tühjest asjust ei lasse kinni siduda ja walitseda, eestkätt peawad nad lihapatte ja wanaloomust wihtkama, selle asemel aga omi waenlasti armastama, neile head tegema, kes neid wihtawad ja taga kiusawad, endid oma Lunastaja sõna ja tahtmise järele seadma, iseenesest endid lahti üttema ja oma ihu talitfema. Keegi ei ole sõnakuulmise töotuse külge seatud, kui ta teeb selle sõnakuulmisega wiga ehk pattu. —

Keset oma walusid, mis talt tahtmatult walutifa wälja pressisid, mõtles ta ifka teiste peale. Kui ta kuulis, kui kurb ja mures õde Klara oli, kirjutas ta talle ühe troostikirja ja lisas wäikeste kiidulaulu juurde, mille ise oli komponerinud. Tema seijuford muutus nii halwaks, et weel kord arst kutsuti. „Kui kaua on mul weel elada?“ küsis Franz sellelt.

„Rahustage, hea wend,“ wastas see, „see läheb kõik mööda!“

„Mina pole kägu, et ma surma kardan,“ wastas

Franz kärstitult. „Püha Waimu armu läbi olen ma Jumalaga nii südamlikult ühendatud, et ma kas elan ehk suren, siiski Tema oma olen.“

„Koh olgu siis, kui Teie just seda teada tahate, pean ma arstiteaduslikult seisukohast ütleva, et see haigus parandamatu on,“ lausus arst. „Ma ei usu, et Te kauem, kui esimese sügispäevani võite elada!“

Seal laotas Franz värisewad käed laiali ja hüüdis suure rõõmuga: „Tere tulemast, wend surm!“

Siis hakkas ta laulma, nagu keegi, kelle süda õnneft tahtab lõhki paisuda ja würgutas wendi enesega ühes laulma. Päewal ja ööl kuuldi wärisewat häält Jumalale kiitust laulwat. Wend Elias aga ja piiskop leidfid, et pühamees peab waikselt, aga mitte walju lauluga igawikku minema ja awaldasid talle oma arwamist. Kui aga Franz sellest ei hoolinud, waid arwas, et tema osadus Jeesusega wajab ka wäljendust, otjustas piiskop haiget Portsiunkulasje wiia, kuhu see juba isegi ammu igatjes.

Pistamisi liikus wäike leinarong oliiwipuude wahel metsa poole. Edasi-tagasi küsis Franz, kes enam midagi oma ümber ei wõinud tunda, kus ta olewat, ja wiimaks pidi kanderuam, millel ta hingas ühele künkale maha pandama, kust ta weel õnnistades oma oma käed üles tõstis ja kodulinnaga jumalaga jättis.

Rõõmust, mida Franz tundis, kui jälle kodu oma wana armastatud ümbruses wõis olla, märkasid wendad alles, kui rõhuw talle wiibimine piiskopi palees oli olnud, kus teda enam pühade jäänusena hoiti, kui armastusega rawitseti. Aga iialgi ei olnud ta kaewanud. Nüüd kõwal maal lamades, sügisõhust paitatud, oli tal kergem hingata, kui kiwimüüride wahel. Ta ei tunnud enam end waesuseft lahutatud olewat, mida ta wiimase otfani armastas.

Tugewamaid tunde kasutas ta selleks, et wendadele oma testamenti ette dikteerida, päriselt üht pilku tagasi töö peale, mida ta Jumalalt ja Pühalt Waimult saanud ülesandena waatleb: Ta manitseb weel kord wana armastustules wendi waesusele ustawaks jääda, ei midagi omada, ei mingit kaitset ega eesõigusi Roomast otfida, waid endid üksinda Jumala kaitse ja juhatusse alla usaldada. Ta keelab ära iga wahelpeisteteletusi ehk muud juhatusi reeglitesse. Neli aastat pärast seda sai jee siiski Ugolinoft, kes wahel ajal paawstiroonile oli astunud Gregor XI nime all, tühistatud, misjuures ta seletas, et keegi wend ei olewat kohustatud pühamehe testamendi järele oma elu seadma. See näitab meile, kui sügaw ehk õigemini õelda kui madal maailmale nii liigutawalt ilmuv sõprus oli olnud. „Znimese wiimast seadust ei põlga ükski ära,“ õeldakse Raal. 3: 15. Ugolino aga ei näi sellest hoolimat.

Ka oma armsaile õdedele St. Damianis, seadis Franz testamendi kokku, aga kedagi neist ei olnud seal, kes seda wastu oleks wõtnud ja „see läks kaduma,“ nagu õeldakse. Süüdi oli arwatawasti selle juures ordumeistri hooletus.

Kui haige wiimaks surmatundi tundis liginewat, laskis ta ennaft alasti palja maa peale panna ja tuhaga üle puistata. „Mina olen oma kohuse täitnud,“ ütles ta wendadele, „õpetagu ka Kristus teid teie kohust täitma.“

Oli 1. oktoober 1226. Kui ta ajamele oli tagasi tõstetud, hakkas ta weel kustutawa häälega laulma ja kordas salme 142. laulust. Tema mõtted rändasid ifka jälle wendade juurde kaugel ja ligidal.

Üks neist, kes nuufjubes tema kõrwal põlmitas, palus: „Oh isa, mõtle waeslaste peale, feda ja maha jätad, anna meile andeks, millega oleme sind kurwastanud ja õnnista weel kord meid, siin juuresolijaid!“

Seda ta tegi, misjuures ta waewaga käed üles tõstis ja erilise armastusega Bernhardi peale waatas, kes töö alguseft ustawalt oli tema kõrwal seisnud. Ja siis tahtis ta weel omakseiga leiba murda. Ilma mingisuguse wormita toodi talle tükk leiba, mida ta murdis ja wendadele jagas, kuna üks neist pisarast lämmitatud häälel tarwilised sõnad rääkis.

Wiimased päikese kiired kuldasid mägede latwu. Waitides ja muirates lamas Franz, nagu kuuleks ta inglite tiibade kahjemist, keda Jumal saatis oma armastatud jüngri hinge koju tooma. Kui õõwarjused 3. oktoobril, ühel laupäewal, maha langesid, sai ta wabaks: waikselt, ilma wõitluseta, ilma waluta, läks ta usjust nägemisse, kannatusseft ausse.

Imelik, õnnis wahetus!

Teisel päewal juba oli terve Asfiisi linn jalul ja pidulikust rongis toodi nende pühamehe ihu ära. Rändjad tegid käänakku St. Damiani kabeli juurde, ja panid kanderuami pisut ajaks kabelisse maha, kus ta ennemalt heameelega oli puhunud.

Pidulikult wõttis teda Klara ühes õdedega wastu, aga äkitselt waldas teda walu ja ta kisas waljusti: „Mu isa, mu isa, mis peab meist saama!“ Ometi tuli talle kohe meelde, kui wähe Franz kaebamist oli armastanud, ta waatas tema rahulikku näkku ja püüdis tänapalwet paluda, misjuures ta omale ette kujutas, milline rõõm nüüd taewas walitseb ja kui õnnelik ta sõbra hing oli. Aga see ei tahtnud korda minna, ta pöörbuses ruttu ümber ja kadus maha ssemistesesse ruumidesse, kus keegi tema walu etteheitwate pilkudega ei wõinud näha.

„Seal ringutas ta omi ilusaid, walgeid käsi, mida Franz tihti auartusega oli juubelnud,“ ütles Celono; rong aga hakkas jälle edasi liikuma. „Wendadel ei olnud pisaraid, sest nad nägid Jssanda wiie haawa märke oma pühamehe keha küljes“, nii kõneldaske, „ja nad said wäga rõõmsaks.“

Kaks aastat hiljem tuli paawst iflikult tema soowil ja toetusel Franzi hauale ehitatud kirikut sisse õnnistama ja teda ennaft pühaks kuulutama. „Kui sinna minna,“ ütles Sabatier, „ja seda toredat ehitust waadata ja siis Portsiunkulasje ja St. Domioni rännata, wõib aru saada, misugune kuristik lihtsa Jeesuse jüngri ja kirikuwürsti waadete wahel haigutas kuigi wiimane esimest oma sõbraks nimetas.“

Meie aga austame Jssandat Jeesust Kristust, kelle kuhu meile Asfiisi Franzis wastu särab, meie täname Teda, et Ta oma rahwast maha ei ole jättnud, waid igal ajal aratusse ja eluüendusse waimu kofutawa wiimana kõrwemaile on saatnud ja weel saadab. Meie täname Teda selle eest, mis ta on teinud, teeb ja tegema saab. Temale olgu au kõige eest! Lõpp.

12. peatükk.

Äkki — mis see oli? Rippum uduloor kärises vaatleja silma ees, ja majesteetlikult ja waikselt nägi Juubal päästelaewa hallidel woogudel weeremat, mis katfid terwe rohtmaa ja paiga, millel seisfis juur linn. Näis, kui oleks laewa lähesus uuesti elustanud nõrkenu waimu. Ta awas filmad ja waatas naeratahes laewa poole. „Juubal, Jumala õiguse taga on armastus. Ikka jälle pean ma ütleva, ah, Juubal, see, kes elab lootufeta, on õnnetu, kes sureb lootufeta, see — ja näed ju nüüd — heidab meelt wõi muutub loomaks. Jumal wajutas lootuse inim-südamesse, ja sina ja mina, meie tohime seda keset hukatust tunda.“

„Imelikke sõnu räägid ja, Seeba tütar,“ ütles Juubal, ja ta hää l wärises. „Siin seisame surmale filmi waadates, ja sina räägid lootusest? Waata, weel mõned tunnid, ja ahned wood neelawad ka selle kalju, ja meie laibad kanduwad teistega ühes edasi. Kus on seal lootusel maad?“

„Kui ma ufun igawest Jumalat, kas ma ei peaks siis — sest et olen loodud tema näo sarnaseks — ka uskuma, et minagi olen igawene?“ küsis noor naine. „Miks ei mõista seda inimesed, kui nad ometi on nii targad?“

„Nad püüawad tuult, just nii kui mina tegin. Siis kui nad tahawad targad olla, saawad nad rumalaiks,“ wastas Juubal kibedalt.

„Ja kui me seda tundsiime, siis pöörame endid, siis ei waata me enam weewoogu, waid päästelaewa,“ sojistas ta.

„Waata me ja hukkume,“ wastas Juubal. „Waatamine ei päästa.“

„Kuid meis elab midagi igawikust. Me loodame armastuse peale, mis otsib uusi päästmisteid, ja see lootus kannab meid. Ma arwan, ta elab igalhe südamess, kes ise ei surma teda otsekohe, ta on loomulik, ei ole temas midagi iseäralikku.“

Juubali sügawad, põlewad filmad waatasid imestuses oma õrna kaaslaste peale. Kuidas tuli ta siia ilma? Kuidas wõis Seeba talle nii suurt walu walmistada! Wõi oli walu tarwis seks, et süüdata seda sõra, mis paistis taht nüüd. Ehk ei olnud walud ainult karistuseks, waid ka puhastuseks. Kui uskuda Jumalat, muutus maailm teiseks. Segaduses pais-tis hülgaw niit, tundus, kui ei olekski inimene waid mängupall ilmaruumis, ei ta oli Jumala mõte, isik, kellega Jumalal oma plaan ja igawene eesmärk.

Juubal mõtles terawalt ja kiirelt, sel ajal mil tumenesid päästelaewa kontuurid, lõi temas helkima

lootus, millest rääkis Seeba tütar kui millestki kät-tefaadamaist, kindlast, kadumatuist. Ja see sündis just nüüd, kui ta küüna oli kustumas. Kas tuleb lootus kunagi hilja? Ei ialgi! Seda saada tähendas elada! Ugem mees wabises kõigest kehast; sel ajal kui Seeba tütar waatas kaugusse, nagu näeks ta seal rääkimatuid asju, siis paistis walgus surmamääratule, ja ta leidis elu, mida ei surma ükski surm.

Noor naine hingas taha. Juubal kumardas ta üle. „Seeba tütar, ma ufun elu, mis igawene,“ ütles ta aeglaselt.

Rõõm lehwis naise näol. „Ja Jumal kingib selle elu maorõhujas. Waimud wanglas, ka meie kohtu-mõistmise päewilt, kuulewad seda ja ufuwad. Õnn meile, et seda enne uskusime! Imelik, nii kindlas teadmises surra,“ jätkas ta kui uuestielustatuist. „Weed tõusewad, weel tunnid, wõib-olla minutid, ja siis wajub kõik nähtaw, ja nägematu saab tõsias-jaks. Kõik mõistatused lahenduwad, küsimused was-tatakse, warjud kaowad!“ Ta naeratas. „Mul on hea.“

Juubal kuulatas põnewuses. Ju katsid õõwar-jud maist häda, ja Juubal ei näinud enam oma kaas-lase näojooni. Seeba tütre süda ei lõõnud enam, ta oli pimedusest walgusse läinud.

Kui koitis hommik, ronis hirmunud Goomer kal-jurinkale, mis ükski weel ulatus weest. Ta leidis Juubali põlmedel, furnult, ja Seeba tütre laip oli ta kõrwal. Aukartufes tahtis Goomer naise kuue-palistung suudelda, kui wesi ta ära pühkis ja süga-wusse tõmbas.

Ja woogudel ujus päästelaew majesteetlikult ja waikselt. Rohus oli täide wiidud. Walitses Jumala õigus. Warsti, wähe aja pärast seisab wikerkaar pilwes, ja rahutumi õlipuuoksaga termitab uut maad. Warsti!

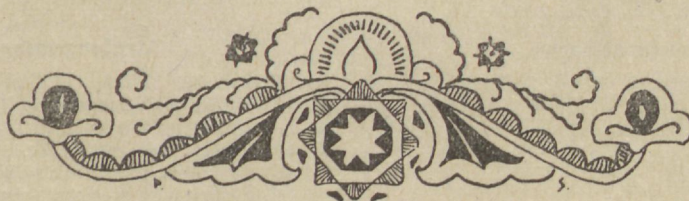
Ent inimsugu, mis weel pidi sündima, tarwitas uut pääsmist. Maorõhujaja pidi tulema, nii rääkis wana töötus.

Ja täna, mil inimsugu elab samas patus, eitades Jumalat, tallates tolmku kõik püha, ootame jälle wä-gewaima ilmumist, seekord kuninglikuks wõiduks ja igaweseks walitsemiseks. Kolgatast peale ehitab ta riiki, kui Noa laewa. Kolgatast peale on armuaeg inimestele antud. Tarwitawad nad seda, kuulewad nad enne, kui tuleb hukatus, enne kui juletakse ar-muiks ja amatakse kohtuiks?

Nii kui oli Noa ajal. Nii kui!

Kel kõrwad on kuulda, see kuulgu!

Lõpp.

Kirjad toimetusele.

Riia 30. V. 26.

Armsjad Noorsooühingu õed-vennad Eestis!

Konverentsi juhi K. L. Marley kaudu.

Ünnistatud sõidu ja õnneliku saabumise järele koju, tunneme meie — Läti C. E.-lased, — kes meie tohtijame osa võtta II Raja-riikide konverentsist möödunud nelipühil tungi veldu oma üh-daulikum tänu kõige armastuse ja tähelepanu eest, mis meile näidatud.

Täname armastusriika vastuvõtu eest, samuti sõbraliku korteri ja toitumise eest; täname hoolitseva juhtimise eest linna-näitamisel mõlemad wendi ja ka armsaid õdesid, kes meid Kadri-organu saatsid.

Ja meie täname ka teenistuse eest, mis meile üllrikalt saanud oiafs ja kinnitame, et meie ei kahetse oma sõitu Tallinna ka just seepärast, et meie siidameis uus armastus „C. E.“ asja vastu on tõusnud.

Waimus ulatame teile kõigile käed ja hüüame: „Sumal ta jugu teda!“ Sumal õnnistagu C. E. liikumist Eestis.

2. Kor. 5:14.

Meile on teatavaks saanud, et keegi Rõõmberg'i nime-line isit on Päästearmeele kuuluwana esinenud ja mõnes pai-gas Eestimaal jelle nime all tegutsemud. Seepärast teatame täesolewaga üldiselt, et nimetatud isit ei kuulu üle ilma Päästearmee nime all tuntud organisatjiooni. Ka ei ole tema Päästearmest mingisuguseid ülesandeid saanud ja kõike tema tegevust tuleb tema enda isiku arwele kirjutada.

Selsingis, 8. juunil 1926. a.

Rahwuswahelise organisatjiooni Päästearmee nimel

G. Blomberg,

Peafekretär Soomes.

C. E.-laste piiblilugemise teemiraamat.

Juuni.

Jüngrid ootawad Jeesuse jälletulemist.

- E. 7. Kristuse jälletulemine. Matt. 24: 29—44.
- T. 8. See on tõotatud wanas testamendis. Eewanja 1: 1—18.
- R. 9. Tõotatud Jõsandast. Joh. 14: 1—6.
- R. 10. Apostlitest üstud ja õpetatud. Jlm. 1: 4—8; Tiit. 2: 11—14.
- R. 11. See sünnib äkitselt. 1. Tesjal. 5: 1—11.
- L. 12. Seepärast ehitage endid walgusjõjariistadega. Room. 13: 11—14.
- P. 13. Olgem ustawad wäikeis asjus! Matt. 25: 14—30.

Olgem walmis vastu wõtma Jõsandat!

- E. 14. Walmis wõi mitte? Matt. 25: 1—13.
- T. 15. Laijad tulewad hilja. Luuf. 13: 22—27.
- R. 16. Olgem walmis waenlastest hoolimata! 2. Tesjal. 2: 1—17.
- R. 17. Soidke end siidame koorma eest! Luuf. 21: 29—36.
- R. 18. Olge kained ja walwate. 1. Peetr. 5: 8—11.
- L. 19. Urta üles, kes ja magad! Jlm. 3: 1—6.
- P. 20. Talle pulmad. Jlm. 19: 6—10.

Beatsfest kohtust.

- E. 21. Kohtu arutus. Matt. 25: 31—46.
- T. 22. Kohtu isand. Joh. 5: 19—23.
- R. 23. Kohtu mõit. 2. Kor. 5: 10; Room. 2: 1—16.
- R. 24. Kohtu eesmärk. Jlm. 20: 11—21: 8.
- R. 25. Kohtupäew. Mal. 3: 13—21.
- L. 26. Mitte kohtusje. Joh. 5: 24—30.
- P. 27. Põõrge umber, siis jääte elama! Heseekiel 18: 20—32.

Maailmaloomine.

- E. 28. Jumala loomistõõ. 1. Moof. 1: 1—25.
- T. 29. Jumala auks. Laul 104.
- R. 30. Ünnistusrikkaks teenistujeks inimestele. 1. Moof. 1: 26—31.

Juuli.

- R. 1. Jumala äratundmisjeks. Room. 1: 18—23.
- R. 2. Uju kõwendusjeks. Jesaia 40: 25—31.
- L. 3. Häwitatud inimsoo patu läbi. Room. 8: 19—23.
- P. 4. Määratud uue loomisele. 2. Peetr. 3: 10—13.

Jnimese algus ja otstarwe.

- E. 5. Loodud Jumala sarnaselt. 1. Moof. 2: 1—17.
- T. 6. Glada Jumala auks. Jesaia 43: 1—7.
- R. 7. Mitte jumalainimesed, waid jumalalapsed. Kal. 3: 19—29.
- R. 8. Temale tundmisjeks. Room. 15: 14—33.
- R. 9. Tema sarnasjeks igawikus. Joh. 3: 1—10.
- L. 10. Tee selleks. Kol. 3: 1—17.
- P. 11. Au eestuju täide wiidud. Jlm. 22: 1—7.

Jnime ja patt.

- E. 12. Misparast kiwatus? 1. Moof. 3: 1—15.
- T. 13. Kust kiwatus? Jaak. 1: 12—18.
- R. 14. Patu alustaja. Jlm. 12: 7—12.
- R. 15. Patu üldus. Room. 3: 9—23.
- R. 16. Patt palga ja õnnistuse abinõu. Room. 6: 15—23.
- L. 17. Waenlane wõidetud. Matt. 4: 1—11.
- P. 18. Mitte minu tahtmine — wõit. Matt. 26: 31—46.

Wennad ifekeskis.

- E. 19. Kain ja Aabel. 1. Moof. 4: 3—16.
- T. 20. Kaini tee. Junda 3—11.
- R. 21. Käi pühalt ümber oma wenna kurjustega. Laul 50: 14—23.
- R. 22. Leppimise kohustus. Matt. 5: 21—26.
- R. 23. Dige wenna armastus. 1. Joh. 3: 11—18.
- L. 24. Kaugel olgu wiha! Jaak. 1: 19—20.
- P. 25. Suur wend ja ta tõõ. Joh. 10: 1—15.

Jumala kohtud.

- E. 26. Weenputus, Jumala ahwardus. 1. Moof. 6: 11—13, 17, 18.
- T. 27. Jumal peab jõna. 1. Moof. 7: 11—24.
- R. 28. Häda Jumalata maailmale! 2. Peetr. 2: 1—9.
- R. 29. Kohtu äkilisus. Luuf. 17: 26—30.
- R. 30. Kes wõib seista Tema ees? Laul 76: 8—13.
- L. 31. Jõsand on õige kohtumõistja. Laul 7: 7—18.

August.

- P. 1. Abijaar kohtulaineis. Laul 46.

Jumala armuleping inimsooga.

- E. 2. Jumala armuleping Noaga. 1. Moof. 8: 1—22.
- T. 3. Tema leping ejiwadega. 3. Moof. 26: 40—46.
- R. 4. Leping Jisraeli ja Juuda rahwaga. 2. Moof. 19; 20; 24.
- R. 5. Leping rahwastega. Room. 5.
- R. 6. Leping minuga. Hoosea 2: 21—25.
- L. 7. Minu leping Temaga. Luuf. 18: 9—14.
- P. 8. Dige lepingu Sumal. 3. Moof. 26: 1—21.

Aralangemine Jumalast.

- E. 9. Jnimeste kõrtus. 1. Moof. 11: 1—9.
- T. 10. Kõrtus wiib langemisele. Taan. 4: 25 — 5: 30.
- R. 11. Kõrtus wiib pimedusele. Matt. 13: 10—17.
- R. 12. Kõrtus wiib rumalusele. 1. Kor. 1: 17—31.
- R. 13. Kõrtus wiib kuriteole ja häwinemisele. Ap. t. 12: 1—25.
- L. 14. Kõrtus wiib meeleärakeitumisele. Matt. 27: 3—10.
- P. 15. Kõrtus wiib igawesse õõsse. Luuf. 16: 19—31.

Igavesti wanad ja uued juhtjooned.

- E. 16. Abrahami kustumine. 1. Moos. 12:1-8.
 L. 17. Abrahami sõnatulelikkus. Ap. t. 7:1-7.
 R. 18. Abrahami üf. Hebr. 11:6-10.
 R. 19. Abrahami truudus. Neemia 9:5-10.
 R. 20. Abrahami lapsed. Gal. 3:6-14.
 L. 21. Minge välja! 2. Kor. 6:11-18.
 P. 22. Waadelge Abrahami! Jef. 51:1-6.

Rahulaps täis jumaliku täpsust.

- E. 23. Abraham lahtub Lotilt. 1. Moos. 13.
 L. 24. Dige nõudmine. Matt. 6:26-34.
 R. 25. Tarkus ülewalt. Jaaf. 3:13-18.
 R. 26. Raks teed. Joos. 24:14-25.

- R. 27. Ühendamiseks aitab andus. Luuf. 18:9-14.
 L. 28. Mõtle Issanda peale! 5. Moos. 8:11-20.
 P. 29. Viimane lahutus. Laul. 1.

Sina ja ju rahwas.

- E. 30. Waentlane maal. 1. Moos. 14:1-12.
 L. 31. Wenualik truudus. 1. Moos. 14:13-24.

September.

- R. 1. Meie ülesanne oma kaaslaste hulgas. Room. 15:1-7.
 R. 2. Ka õnnetuks truu. Dp. i. 17:9-17.
 R. 3. Meie tunneme õiget abimeest. Laul 33:12-22.
 L. 4. Sinu abitöö olgu eestpalwe. Luuf. 11:5-12.
 P. 5. Jumalarahwa mõidurõõm. Laul 118:14-29.

Mõndaasugust

Islam — tõsine wastane ristiusule. Statistiliste andmete järgi, nagu „Evangelische Deutschland“ 1926. a. näitab, on Islam ristiusust üle 600 aasta noorem. Indias on 7 miljoni kristlase kohta 69 miljonit muhameedlast, Islami usulistel on seal ülikoole, misjoniasutusi ja 220 ajakirja. Nad on välja annud pärismaalaste keelse koorani ja viimastel aastatel tegutsewad iseäranis noortega. Aafrikas on 59 miljonit muhameedlast 2.680.000 kristlase kohta. Iseäranis Lõuna Aafrikas on nende edu tähelepanuärataw.

Sowjeti usutunnistus. Wene emigrantide lehes loeme järgmise usutunnistuse, mis on kompromiss sowjeti walitsuse ja nõndanimetatud uuendatud ehk elawa orthodoxkiriku wahel: Mina usun üht suurt jõudu, mis on loonud taewa ja maa, nähtawa ja nägematu ilma. Mina usun üht kiriklikult ühendatud inimkonna osasamist ja seda suurt Jumala inimest, keda nimetatakse Jeesuseks Kristuseks; inimlikult, loomulikult sündinud neitsist Maariast, kannatanud Pontsiuse Pilatuse all, meie õnnistuse pärast ja oma õpetuse eest, ja risti löödud, mida inimesed jumaldawad ja taewasse tõstawat. Mina usun kiriklikult ühendatud inimkonna waimu, mis Jumalast meisse kõigisse on antud, ja mis ilmas suuri asju on loonud. Ma tunnistan pattude ülestunnistamise õnnistust Jumala mehe Jeesuse ees, mis toob rõhutud südamele kergendust. Ma tun-

nistan üht ristimist, ainult üht kristlikku ainuwene piiskopkonda, waimulikku seadust ja diakone. Ma olen kindel pärast surma oma südametunnistuse ja hinge kohtu üle ja usun inimliku waimu — mõistuse waimu — edaspidist elu. Mina usun Kristuse õpetuse hingepäästwat elujõudu, mida tunnistawad 4 ewangelisti Mattias, Markus, Luukas ja Johannes ja mis on üles tähendatud jumaldatud Kristuse õpetusse. — (See usutunnistus on alla kirjutatud Moskwa püha sinodi ja uuendatud kirikute eesistujalt).

Betheli teoloogilisel koolil on 165 üliõpilast, see arw millest paljudel teoloogilistel fakultetidel pole. See on näide sellest, et seal, kus tunnistatakse elawast Kristusest, ka inimesed teda leiawad.

„Auf der Warte.“

India saadab oma maa poja. India C. E.-laste esindajana saadetakse Londoni Ilmakonwerentsile juulikuus rew. Martyn Taylor. Kuigt tal on inglise nimi, on ta Tamil Madura ümbrusest Lõuna-Indiast. Ta on ehtne India juhataja, kes on õppinud ühes suuremas teoloogilises seminaris peajaslikult stuteerinud India waimulikke ja ewangeliste. Nüüd on ta Lõuna-India ühendatud kirikute sekretär. Palju aastaid oli ta C. E.-lane ja ühtlasi kõikide India C. E. liitude president.

„The Christian Endeavor World.“ Hiinast. Juunikuu „Chinas Millions“ toob palju rõõmustawaid teateid.

Asju, millede eest tänada, on peaaegu poole rohkem:

Tänage:

- Õnnistuste eest misjonitöös.
- ... et Jumala sõna pole mitte kinni seotud.
- Uute töötajate eest, kes saadeti viimasel aastal.
- Armutöö eest tütarlaste koolis Wenchow's.
- Ühe imelise palwe kuulmise eest, (viimasel silmapilgul tuli tarwiline summa raha).
- Jumala kaitsmistest eest.
- Suure mässä lõppemise ja kõige Jumala halastuse eest rahwa peale.

Siiski on asju, millede eest tarwis järjekindlalt paluda, sest „raske on töötada sise-Hiinas. Pimedad päewad seisawad meie ees, aga Tema on meie walgus. Paluge rohkem!“

Paluge:

- Rahu ja korra tagasituleku pärast.
- Hiina pastorite ja kõikide kirikute juhatajate pärast.
- Hiina sisemisjoni peakoosoleku pärast Londonis ja Shotimaal.
- Marshal Feng'i pärast, kes wiib Moskwas.
- Piiskop Mowl'i pärast, keda Canterbury ülempiiskop määras piiskop W. W. Cassel'i järeltulijaks.

Ma tahan sulle anda, mis sa iial palud ehk oleks mu pool kuningriiki.

Mark. 6:23.

Kodumaa teateid

„Noorte Clu“ nr. 5 ilmus 5000 eksemplaris.

Annetusel konverentzi heaks. Mõõdunud konverentzil tundsi meie jälle, et Issanda wägewad käed meie üle olid. Eraldi tahame siin meelde tuletada jeda Tema abi, mis meile konverentzi aineliises fordaminekus osaks sai.

Lõpliku konverentzi rahalist aruannet ei saa weel awalbada, enne kui ta on põhjalikult rewisjonikomissjoni poolt läbi waadatud, kuid see on teada, et konverentzi kassja pundrujäägiga ei lõpe. Sisestulekuid kulude katteks on annud kontfert Jaani kiri-

fus ja mis eraldi tähtis, üffikute ühingute forjandused „ruutude täitmised“.

Alljärgnew tabel näitab üffikute ühingute ja üffikute annetuste summasid.

Noored, tehke kõik Issandale.

Liidu juhatus.

- Tall. Siniise Risti C. E. Ühing 38.205
- Tall. Ewang. wabatog. " 10.000
- Pärnu " 8.000
- Narwa " 6.000
- Paide " 6.000
- Noarootsi " 5.350
- Tall. „Allika“ " 5.000
- Wend B. Siin " 5.000
- Saapalu C. E. Ühing 4.320

- Tritigi C. E. Ühing 4.000
- Wiru-Äruküla " 4.000
- S. Rahlta " 3.000
- Tapa " 2.500
- Üffikud forjandused ja annetusel 2.100
- Martna C. E. Ühing 2.000
- Safia osadus 1.100
- Wiimse-Maarbu C. E. Ühing 1.014
- Tartu Safia " 1.000
- Tartu S. Risti " 1.000
- Ruila " 1.000
- w. Woinowsty Riiafi " 1.000
- õ. Kulli " 500
- w. Terestall " 400

Kokku 112.489 mt.

Meie liidu juhataja P. Sink tegi kolmenädalase ringreisi Soomes — pikem kirjeldus sellest ilmub järgmises „N. Elu“ nr-is.

7. Maailma C. E. konverentsile sõitsid 9. juulil R. L. Marley ja Sink. Reisis läheb läbi Saksa- ja Prantšusmaa. Saatku meie palmed neid reisu.

24. ja 25. juulil peetakse Paides Järwamaakonna C. E. konverents. 31. juulil ja 1. augustil Narwas — Wirumaakonna konverents.

Paluge õnnistusi ka neile konverentsidele.

Meie reisu sekretär J. Laas on puhkusel; puhteaeg testab augusti esimeste päewadeni.

„Noorte Elu“ talitaja M. Pittjaan on kihlatud M. Bataštkow'iga, kuisjuures tohime siin kohal toimetuse poolt sel puhul palju õnnistusi soovida.

Koeru C. E. ühingu pühitses oma aastapäewa 20. juulil.

C. E. näitust nelipähi ajal käis kolme päewa jooksul umbes üle tuhande inimele vaatamas.

Wälismaa teateid

Arfamine Jirimaal. „Sendboten'i“ teadete järgi on Jirimaal suured arfamineid. See tuli ilma inimliku plaanita järgnehes materialismi ja spiritismi lainele. Järeldus: sügaw tõsidus ja wabadustunne kristlaste juures, hoolas piibliuurimine, suurem osawõtt jumalateenistustest ja waimulikest koosolekuid, suurem osawõtt kaasinimeste waimulikest ja sotsiaalsest hädast, arwurikkad ümberpöörimised.

„Auf der Warte“.

Bolshewismi tundemärgid. Mongolite hulgas kutsub bolshewismi mõju esile kaebtute wäärilisi sündmusi. Hiljuti aeti Uragi kuus misjonäri ära. Ametnikud, kelle kätes seisab linna saatus, on sotsjeti õpetusest efsiteele wiidud mongolid. Kristlaste vastu on nad wäga waenulised. Wõeti ära misjonäride raamatud, nende hulgas 3000 ewangeliumi, mis oli Briti ja wäljamaa piibliselti omandus. Siis takistatakse ka kirjawahetust. Misjonitöö

neis kaugeis steppides oli juba warem seotud suurte raskustega, nüüd aga saab peaaegu wõimatult.

Üleilmlik usklikkude noorte C. E. konverents peetakse tänawu juulil 16—21. juulil Londonis, kuhu Eesti poolt esindajatena oja wõtma sõitsid R. L. Marley ja P. Sink. C. E. liikumine on aliantis ehk uskudewaheline noorjootöö foraldus, mille ajutajaks oli Dr. Francis Clark Ameerikas. Mõnekümne aasta jooksul on see lewinud üle maailma pea kõikidesse riikidesse ja kõikidesse ewangeliatesse uskkondadesse. Praegu on selles liikumises rohkem liikmeid, kui üheski teises kristlikus noorjootöös — üle 5 miljoni. Meil Eestis on 20 C. E. ühingut.

Londoni konverentsile saabub ka C. E. ja Dr. Clark, kes hiljuti Eestis II Rajariikide C. E. konverentsil wiibis. Inglise walitsuse poolt peab terwitustõne sijemini-

ter sir William Johnson-Hicks ja awamisõne peab Canterbury arhpiiskop. Peale nende veel rida tähtsamaid kõnemehi: Lloyd George, Macdonald j. t. Koosolekuid peetakse kuulas Crystal Palace's ja muudes juurimades saalides. Pärast konverentsi on ette nähtud nädalane puhteaeg jumalariigi töötajajale (kahele igast maast) kaniis Walesis.

Ameerika ühisriikides on registreeritud kurjategijaid 2.100.000 j. o. ligi katskorda rohkem, kui Eesti riigis kodanikke kokku. Kohutaw arv!

Rahwuswahelisel katoliiklikul kongressil, mis 20. juulil Chicagos ära peeti, wõttis ühel jumalateenistusel staadioonis 150.000 inimest oja, nende hulgas 2000 preestrit.

II Rajariikide C. E. konverentsi Soome-Roostsi C. E. esindaja pastor Edholm on äkki jurnud, warsti pärast nelipähi.

Wäljaandja: Eesti Usklikkude Noorte C. E. liit.

Wastutaw toimetaja: W. Rakles. Toimetuse aadress: Tallinna, Iisraeli t. nr. 12—6.

Sõnade seletusi.

aroom — lenduw taimelõhnaaine, lõhn.
dikteerima — ette ütlemine
figuur — joonis, kujund; kujud,
hurmaw — nõiduw, wõluw
kujutelm — ettekujutus
labürint — keerustik, keerdkäit
laip — jurnufeha

lewima — laiali lagunema, laialduma
lewitama — laiali laotama, laialdama
moskiito — soojamaine sääst
orb — maeslaps, wanemateta laps
relw — sõjariist
ööbima — ööd mööda saatma

Toimetuse poolt.

Suwise waheaja töttu ilmub järgmine „Noorte Elu“ number septembri esimesel päewadel tuues enefega ka aliantiskonverentsi kirjelduse ja P. Sinki Soome reisu kirjelduse.

I. Tallinna matustalitusäri asub nüüd

Wene tänaw nr. 10, kõnetr. 6-98, postimaja wastas.

Aust. w. I. Sakeus.

Martha Bataštkow
Aleksander Pittjaan

2. Moos. 14 : 14.

Otto Klaas, Kulla- ja kellasepa töökoda

Wõtan vastu: kuldamise ja hõbetamise, kuld- ja hõbemonogrammide, käekirjade ning igasuguseid graveerimistöid. Teen uske- ja ristiplaatistid.

Tellimisi palun ära anda: Tallinna Kotsebue tän. Nr. 7—5 ehk töökotta Suur Tartu m. Nr. 42.

R. U. „Külwaja“ trükk, Keilas.

Hind 15 marka.